

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

ACHTER DE SCHERMEN

Fr. 2.—

.....toen er een geluid weerklonk dat niet voor tweeërlei
uitlegging vatbaar was.....

No. 1234.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

ACHTER DE SCHERMEN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE OORVIJG.

De groote zaal van het nieuwe Bronx-Theater was tot bijna op de laatste plaats gevuld.

Iedereen was nieuwsgierig geweest, om eens een kijkje te gaan nemen in dit nieuwe prachtgebouw, waar op dat tijdstip een revue ten tooneele werd gevoerd, die alle vorige in de schaduw moest stellen wat betreft costuums, theatertrucs en decors.

Men had voor den compère een tenor geëngageerd met een buitengewoon fraaie stem, die vijf honderd dollar per avond kreeg, maar daarom bekommerden de meeste New-Yorkers zich minder. Het was hun in de eerste plaats te doen om de acht meisjes uit Hawaï, die nationale dansen zouden dansen, en de liederen van hun land zouden zingen.

Men had ze gekozen onder de schoonsten, die er maar te vinden waren, en wat zij misten aan stem, dat bezaten zij in overvloed aan fonkelende oogen, fraai gevormde ledematen, en lang haar, blauwzwart, dat hun tot in de knieholte hing.

Ook waren er een tweetal zeer goede komieken, de commère droeg costumes tot een gezamenlijke waarde van honderdduizend dollar, en aan de voornaamste eischen tot het scheppen van een goede revue, — een Amerikaansche wel te verstaan, — was dus voldaan.

De prijzen voor deze voorstellingen waren, zooals men licht begrijpen zal, vrij hoog, en in de stalles en de zijloges moest men twaalf dollar betalen. De minste plaats, heel boven en achteraan, kostte altijd nog twee dollar, maar ook hier zaten de bezoekers dicht opeen gepakt op de smalle banken, en keken reikhalzend uit naar het schoons, dat hun beloofd was.

Het eerste bedrijf liep op zijn einde, en er bevonden zich wel vier of vijf honderd menschen op het tooneel, in schitterende gewaden, opgesteld voor de finale, en de acht meisjes uit Hawaï vormden een soort middenstuk, waaromheen de anderen zich groepeerden.

In een der loges van de eerste verdieping, schuin tegenover het tooneel, zaten Raffles en Brand.

De onafscheidelijke vriend van de Groote Onbekende was er niet zonder moeite in geslaagd, Raffles ten slotte mede te tronen naar de vertooning. De Gentleman-dief had te kennen gegeven dat deze revue's allen op elkander geleken als druppels water, en zijn voorkeur uitgesproken voor een rustigen avond in het kleine huis, hetwelk hij eenige weken tevoren had gehuurd in een der voorsteden van New-York, teneinde daar ongestoord, door

de politie niet gehinderd, zijn plannen te kunnen beramen, en zijn aanslagen op de beurzen der rijke New-Yorkers uit te werken.

Maar Brand had zoo lang aangedrongen, en verzekerd, dat een weinig afwisseling hun geen kwaad zou doen, dat zij misschien in lange maanden geen aanraking meer zouden hebben met de beschaafde wereld, nu zij immers voornemens waren bij het naderen van den winter naar het noorden te trekken, en tenslotte had Raffles toegegeven, en nu zat hij daar in de loge, en keek met een afwezigen blik naar al die pracht, dien overdaad van kleuren, van zilver en gouddraad, en dacht waarschijnlijk aan geheel andere dingen, terwijl hij zijn sigaret tusschen zijn vingers heen en weer rolde.

En nu viel het scherm voor de eerste maal onder storm van applaus, het moest driemaal rijzen, de bruine meisjes van Hawaï in een rij langs het voetlicht, en toen gingen de lichten in de zaal op.

Brand wendde zich tot Raffles, en vroeg:

„Welnu! Hebben de bladen er te veel van gezegd? Is het niet schitterend?”

„Het is mogelijk, Brand — ik heb weinig verstand van die dingen! Als een revue schitterend is, omdat er honderd bijna naakte vrouwen in optreden, dan is deze het inderdaad!”

„Maar amuseer je je?”

„Neen, Brand — het spijt me zeer, maar ik verveel me stierlijk. Zeg mij nu eens eerlijk of je zelf een enkel woord hebt gehoord in die revue, waar geest uit spreekt? Men zingt, en tamelijk valsch ook, van „O New-York gij schoone stad!” en van „In de lente kust men gaarne!” en daarbij blijft het.”

„Maar mijn waarde Edward — een revue wordt toch ook niet gemaakt om geestig te zijn!” riep Brand verontwaardigd uit.

„Men kan wel zien, mijn jongen, dat je op dat gebied vanwege je betrekkelijke jeugd, nog niet veel hebt gezien, of liever hebt gehoord! Het is waar, de revue's van twintig jaren geleden blonken minder uit door pracht en praal, maar ieder woord was een voortreffelijke grap, een steek op de regeering, een geestige woordspeling! Vraag maar eens te Parijs naar de revue in het kleine zaaltje in de Rue Mont Martre! Er konden zeker geen vierhonderd menschen zitten, en op het tooneel konden ten hoogste veertig personen staan — geen enkel modehuis leverde bij wijze van reclame gratis de costuums, van revue-girls had men nog nooit gehoord, maar zelfs kamerleden en ministers gingen er heen om zich zelve op een fijne, geestige wijze te hooren berispen! Zoo was de revue destijds — en dat

zij niet zoo is gebleven, dat betreur ik, al begriep ik tegelijkertijd heel goed, dat de tijden nu eenmaal voortdurend veranderen, en met haar de revue's! Willen wij naar huis gaan?”

„Mijn hemel, Edward — dat meen je toch niet!” riep Brand verschrikt uit. „Noem mij dan maar achterlijk en kinderachtig, maar ik zou de Goudfinale van het tweede bedrijf voor geen geld willen missen. Je zult mij toch niet in den steek laten?”

„Brand, het spijt mij werkelijk — maar ik geloof dat ik het van plan ben!”

Raffles was al opgestaan, gereed om heen te gaan, en Brand maakte zich gereed zijn voorbeeld zuchtend te volgen, toen hij zag hoe de oogen van zijn vriend gevestigd bleven op een loge schuin tegenover de hunne, en hoe hij met groote aandacht scheen te zien naar een kort, gedrongen mannetje, heel zwart, maar met weinig haar op het hoofd, en een monocle in het oog, dat daar gezeten was naast een sterk gedecolleteerde vrouw in paarse zijde, en vuurrood, bijna gemillimeterd haar.

En tot zijn verbazing ging Raffles kalm weer zitten, stak een sigaret aan, en zeide bedaard:

„Het was een vergissing, Brand. Ik blijf.”

„Je hebt dus je inzichten aangaande het wezen der revue's herzien?” vroeg Brand, wel een weinig verbluft.

„Dat is een hatelijkheid, Brand! Je begrijpt heel goed dat ik dat niet doe van de eene seconde op de andere. Ik blijf niet om de revue, maar ik blijf om Jozeph Goldman.”

„Wie is dat?” vroeg Brand verward. „De componist soms?”

„De componist!” herhaalde Raffles, terwijl hij verachtelijk de schouders ophaalde. „Als of een revue ooit gecomponeerd wordt! Je weet heel goed dat het een samenraapsel is van de meest populaire wijsjes! Jozeph Goldman zit vlak tegenover ons. Mijn hemel, heb je dan volstrekt niets van hem gelezen?”

„Ik moet bekennen,” hakte Brand. „Is het die kleine man met die brillanten in zijn overhemd, naast die vrouw met dat hoofd, dat er uit ziet als een citroen?”

„Juist! Zij is filmactrice, en gaat door voor de leelijkste vrouw van Hollywood, waar zij komische rollen speelt, vanwege haar gezicht, en haar kortgeknipt, vuurrood haar. Merk je wel dat zij veel gelijkt op een zieke clown?”

„Wat is er met den man?”

„Wel, men zegt, dat hij op het punt staat, om of een zeer grooten slag te slaan, of over den kop te duikelen! Hij doet zoowat van alles. Hij financiert bijvoorbeeld dit gebouw, en het is mogelijk dat dit hem er bovenop brengt,

al kost het schatten van geld om het in stand te houden. Hij moet ook betrokken zijn bij de aanstaande boksmatch tusschen Dempsey en Wills, hij zet een expeditie op touw naar het noorden, naar den Joekon, waar goud gevonden moet zijn, en daarenboven speculeert hij nog op een zeer gewaagde wijze in spoorwegen en mijnen."

"Maar wat heeft die man dan wel voor aantrekkelijks, dat hij je bewegen kan, tegen je zin hier te blijven?"

"Wel, Brand," antwoordde Raffles, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen, "ik zou dien Goldman zoo gaarne berooven, voor hij zijn naam oneer aandoet, en geen cent meer heeft. Zie je wel welk een uitlokkend type hij heeft, en hoe letterlijk alles aan dien man mij moet aandrijven, hem te bestelen? Hij is van Duitsche afkomst, maar dat neem ik hem natuurlijk niet kwalijk — wel dat hij de laatste „n" van zijn naam heeft laten vervallen, en zich voor een rasechte Amerikaan wil uitgeven. Men verhaalt elkander op de club vreemde dingen over zijn levenswijze, en het is zelfs niet zeker, of onze vriend niet in eenige relatie heeft gestaan met de Bende van het Kwade Oog, die nu voorloopig ter ziele is. Hij verbrast het geld dat hij zoo gemakkelijk verdient, hij is een bekende figuur achter de coulissen van circus en variété — en ik geloof zoo waar, dat hij alweer aanstalten maakt, op maraude te gaan."

Raffles was opgestaan, en Brand vroeg:

"Alweer van idee veranderd! Ga je nu weer wel weg?"

"Geen sprake van, mijn waarde! Ik ga hem alleen maar na! Je weet hoe noodzakelijk het is, nauwkeurig op de hoogte te komen van de gewoonten van mijn aanstaande slachtoffers, en wij gaan hem dus eens na! Je zult mij toch wel vergezellen?"

"Mogen wij achter de schermen gaan?"

"Ik weet niet of het mag, Brand — maar ik weet wel, dat de dollar nog niets van haar tooverkracht heeft verloren, en dat de bewaker van een artiesten-ingang ook maar een feilbaar en een zwak mensch is. Kom spoedig mee, voor wij hem uit het oog verliezen."

De beide vrienden waren opgestaan en verlieten nu de loge, waarin zij geheel alleen hadden gezeten.

Toen zij de deur openden en de breede gang betraden, die achter alle loges om liep in den vorm van een hoefijzer, zagen zij aan het einde juist Goldman verdwijnen door een smalle, ijzeren branddeur, waarbij een man

met een goudgerande pet op het hoofd op wacht scheen te zitten.

Ook zij gingen op dien man toe, die reeds een barsch, afwijzend gebaar wilde maken, toen Raffles lakoniek een papiertje van vier dollar te voorschijn haalde en het den man in de hand drukte, die met een grijnslach dadelijk plaats maakte, en doorgang verschaft aan die twee blijkbaar rijke lieden, die misschien habitués zouden worden, waarvan veel te halen viel.

Aan de andere zijde van de reeds weder gesloten deur, liep de corridor nog eenigen tijd verder en toen moesten zij een ijzeren trap afdalen, en terwijl zij dit deden hadden zij voortdurend het oog op het druk gewoel daar beneden, op het reusachtige tooneel, waar de tooneelknechts, door de tooneelmeesters aangevoerd, druk bezig waren, nieuwe decors op te stellen en alles voor het tweede bedrijf in orde te maken.

Hier en daar stonden kleine groepjes artiesten met elkander te praten, en de meeste dames hadden thans lange mantels omgeslagen, om zich te beschutten tegen de koude tocht, die nu en dan over het tooneel streek, als een der buitendeuren geopend moest worden.

De ijzeren trap liep in een grooten boog tot achter de coulissen en mondde uit niet ver van de artiesten-foyer, waar het zeer druk was.

Daar werd in verscheidene talen gesnaterd door de dames, die de kansen van het welslagen der revue bespraken, en daar stonden ook reeds eenige heeren, oude en jongeren, bezig met het afsteken van hun zoutelooze complimenten, die voor goede munt in ontvangst werden genomen.

En aanstonds bemerkten Raffles en Brand, Goldman, die brutaal door alles heendrong als iemand die hier te zeggen heeft, en toeliep op den directeur, een lange, magere Yankee met koude oogen, dunne lippen, en een neus als een scheermes.

Hij zag er veeleer uit als een effectenhandelaar of nog beter als een notaris, dan als de directeur van een variété-theater.

Raffles en Brand, die zijn kalen schedel niet uit het oog verloren, bleven dichtbij de breede deuren van de foyer staan, en zagen hoe Goldman even den directeur sprak, hem de hand drukte, om zich heen zag, weer iets scheen te vragen, waarop de directeur knikte in de richting van den uitgang, en toen baande Goldman zich opnieuw een weg door de artiesten, terwijl achter zijn rug een druk gefluister ging van opmerkingen, die niet alle in zijn voordeel waren.

Een oogenblik later werd het duidelijk, waar

het doel lag van mijnheer Jozeph Goldman.

Te weerszijden van den artiesten-ingang verhieven zich twee zware betonnen pilaren, noodig om het ijzeren, zeer zware dak te helpen schragen, dat het tooneel overspande, en van waar talrijke stukken decor en achterdoeken afhingen.

Dicht bij een der pilaren nu stonden twee meisjes met elkander te praten, die in de revue hadden meegedaan, en die gekleed waren als nimfen, in zeer korte tunieken, door een gordel van gouddraad om het middel ingesnoerd.

Een van de meisjes had een lief, zacht gezichtje, met groote, blauwe oogen, en prachtig, goudblond haar, de andere was zwart, met een brutaal wipneusje.

Op deze twee meisjes nu stapte Goldman toe, grijnslachend, zoodat al het goud van zijn tanden zichtbaar werd tusschen zijn dikke lippen en zeide zacht tot het zwartje, met een duidelijken wenk:

„Ga jij maar eens kijken in de artiesten-foyer kindlief en praat wat met den directeur, die je wat te zeggen heeft.”

Het zwartje liet een snellen blik gaan van haar vriendin naar Goldman, haalde onmerkbaar de schouders op, zeide iets tot het blonde meisje, en huppelde weg, de foyer in.

Raffles en Brand hadden dit alles zeer goed kunnen zien en hooren, omdat zij vlak bij den tweeden pilaar stonden, en daardoor bijna geheel verborgen waren voor Goldman.

De speculant was dicht op het blonde meisje toegetreden, en vroeg nu met een vleierende stem:

„Hoe is je naam, kindlief? Ik heb je met bewondering zien spelen!”

„Ik heet Jenny Baily, mijnheer!” antwoordde het meisje verlegen, en op een geheel andere wijze, dan Raffles en Brand eigenlijk verwacht hadden. Zij scheen nauwelijks te durven opzien, en frommelde zenuwachtig aan den rand van haar mantel.

„Jenny is een heel mooie naam! Vertel me eens, ben je allang bij het vak?”

„Ik doe nu voor het eerst mee, mijnheer!” antwoordde het meisje. „Ik heb het vroeger nooit gedaan!”

„Dat zou men niet zeggen — je danst verrukkelijk. Heb je het zoo warm, dat je dien mantel zoo stijf om je dicht houdt. Kom maar mede — ik weet een plekje waar je geen last zult hebben van de kou. Daar drinken wij een glas champagne op den goeden afloop. Ik stel belang in je, en ik zal je vooruit helpen. Hoe oud ben je?”

„Ik ben negentien jaar, mijnheer. Maar ik

zal liever niet meegaan — ik drink liever geen champagne.”

„Maar dat is heel verkeerd van je!” riep Goldman verbluft uit. „Een revuemeisje dat niet van champagne houdt! Je aanbiddert zal je toch wel eens tracteeren?”

Er lag een loerende uitdrukking in de zwarte oogen van den man, toen hij dit vroeg. Hij kreeg niet aanstonds antwoord, en toen klonk de stem van het meisje, ijskoud en uit de hoogte:

„Ik heb geen aanbidders, mijnheer! Ik heb ze ook nooit gehad — tenminste niet het soort dat u waarschijnlijk bedoelt!”

„Des te beter, des te beter!” zeide Goldman ijverig. „Ik weet zeker dat wij goede vrienden zullen worden! Om te beginnen ga je na afloop met mij en een paar vrienden en vriendinnen van je souperen! Dan zal ik je meteen leeren om champagne te drinken!”

Jenny Baily liet een zenuwachtig lachje hooren, en antwoordde:

„Het spijt me, mijnheer — maar ik zal uw uitnodiging moeten afslaan! Ik soupeer niet met vreemde heeren!”

Goldman was op dit antwoord blijkbaar zoo verrast, dat hij niet aanstonds kon antwoorden, en toen barstte hij uit met een schrill lachje:

„Die is goed! Die is kostelijk! Maar meisje-lief — weet je wel met wien je spreekt! Ik ben Jozeph Goldman en ik ben de grootste aandeelhouder van deze onderneming, daaraan heb je zeker niet gedacht?”

„Ik heb er niet aan gedacht, mijnheer — en al had ik dat wel gedaan, het zou mijn voornemen toch niet veranderen! En nu neemt u mij zeker niet kwalijk — ik moet mij gaan verkleeden!”

Maar Goldman had haar bij den arm gevat, poogde haar naar zich toe te trekken.

„Raak mij niet aan, ik waarschuw je!” klonk de toornige stem van Jenny Bailey, en op hetzelfde oogenblik trad Raffles te voorschijn, door Brand op den voet gevolgd, en hij wilde juist tusschenbeide komen, toen er een geluid klonk, dat niet voor tweeërlei uitlegging vatbaar was, het leek wel wat op een zweeps slag en het werd teweeg gebracht doordat het toornige meisje Goldman met de vlakke hand in het gezicht had geslagen.

De rijke speculant deinsde een kort oogenblik ontdaan achteruit, naar zijn gloeiende wang tastend, maar trad toen dadelijk weer op haar toe, om haar met beide handen vast te grijpen, toen hij een hand op zijn schouder voelde, en, zich woedend omwendend, keek in

het rustige gezicht van een hem geheel onbekend heer, die zeide:

„Ik zou het nu maar voor gezien houden, als ik u was, mijnheer Goldman! U ziet wel dat deze jongedame volstrekt niet gesteld is

op uw aanhaligheden, en gij zult wel zoo verstandig zijn, uw andere wang niet aan een tweede aanraking bloot te stellen, maar dan van een heel andere soort, dat verzeker ik u!”

TWEDE HOOFDSTUK.

JENNY BAILEY KRIJGT EEN VRIEND.

Achter de schermen van circussen en variété's gebeuren soortgelijke zaken tamelijk vaak, maar in dit geval trok het wat meer de aandacht, juist omdat het Jozeph Goldman betrof, over wien in den laatsten tijd zooveel gesproken werd.

Hij stond Raffles een oogenblik met giftige haat in zijn kleine troebele oogen aan te zien, terwijl dadelijk uit de foyer nieuwsgierigen kwamen toesnellen.

Jenny, die eerst vuurrood, toen doodsbлек geworden, wilde reeds wegsnellen, na een schuwen blik te hebben geworpen op den man, die daar zoo onverwachts haar partij had getrokken, maar de directeur trad haar in den weg, hield haar stevig bij den arm vast, en zeide koeltjes:

„Wat is dat, juffrouw Bailey? Wat is dat hier voor een schandaal achter het tooneel! U weet wel dat ik dat niet toesta!”

„Pardon, mijnheer,” liet de sarcastische stem van Raffles zich hooren, „ik geloof dat u, de toedracht van de zaak niet kennende, de beide rollen verwisselt! Niet deze jongedame verwekte het schandaal — maar dat deed deze heer hier, wiens naam ik nu maar niet zal herhalen, omdat hij al genoeg gestraft is!”

Nu was Raffles voor den directeur een wildvreemde, de eerste de beste bezoeker, terwijl Goldman zeer veel geld in de zaak gestoken had, en hem kon ontslaan wanneer hij maar verkoos.

Dat besliste natuurlijk voor hem de zaak.

Hij keek Raffles ijskoud aan, en zeide scherp:

„Ik ken u niet, mijnheer, en ik weet ook niet waar u zich mee bemoeit. U is hier waarschijnlijk achter de coulissen gekomen op een onwettige wijze, en ik zal u moeten verzoeken, u te verwijderen.”

„De uitnoodiging is zoo hoffelijk, dat ik er zeker aanstonds gevolg aan zal geven, mijnheer, maar niet voordat ik u de toedracht van

de zaak uiteen heb gezet!” hernam Raffles bedaard. „Deze jongedame — —”

„Ik wil uit uw mond de toedracht niet hooren!” hernam de directeur met stemverheffing. „Ik wil geen schandalen achter de coulissen! Je schijnt dezen heer in het gezicht te hebben geslagen, Bailey?”

„Omdat hij mij vroeg, met hem te willen soupeeren en omdat hij — hij poogde —” stotterde het meisje, terwijl een vlammend rood zich over haar lief gelaat verspreidde.

„En sinds wanneer is dat een halsmisdaad?” ging de directeur onverstoord voort. „Je had je eerder gevleid moeten gevoelen, dat mijnheer Goldman blijkbaar belang in je stelt! Meisjes als jij bent kunnen wij hier niet gebruiken. Je kunt morgen wat je toekomt bij de kas gaan ontvangen, wij wenschen je hier niet terug te zien!”

Het was doodstil, en men hoorde niets anders dan het zachte geschuifel van de tooneelknechts op hun vilten pantoffels, die stukken decor aanbrachten, en heel gedempt door het gesloten gordijn de tonen van het orkest.

Ieder van de meisjes en de vrouwen die daar stonden, begrepen maar al te goed, dat hetzelfde lot haar morgen ook kon treffen. De contracten waren zoodanig opgesteld dat men hoogstens een week gage kon vorderen, en ieder oogenblik op straat kon worden gezet — als er al contracten waren, wat maar al te vaak niet het geval was.

Jenny was weder doodsbлек geworden, en nu sloop zij langzaam weg, met gebogen hoofd, en ze zou juist in een van de achtergangen verdwijnen, toen er zachtjes op haar schouder getikt werd.

Brand stond achter haar, en keek in het betraande gezichtje, met het bevende mondje, dat schuw naar hem werd opgeheven.

„Neem mij niet kwalijk, dat ik u staande houd, miss Bailey,” zeide Brand zacht en

snel. „Maar mijn vriend zendt mij naar u toe, met de opdracht, u te zeggen dat gij u voor de toekomst niet bezorgd behoeft te maken. En ik bezweer u, dat zijn hulp volkomen onbaatzuchtig is. Hij behoort niet tot de lieden, die zich voor hun bijstand laten betalen — op welke wijze dan ook. Wilt gij mij uw adres geven?”

„Is uw vriend — de heer, die zoo ridderlijk mijn partij trok?” vroeg een bevend stemmetje.

„Ja miss! Zijn naam is Palmhurst, en wij hoorden alles wat die lafhartige schurk tot u zeide. Weet gij zeker dat er op dat ontslag niet zal worden teruggekomen?”

„Dat weet ik maar al te zeker, mijnheer! De directeur is koud en harteloos, hij ziet Goldman naar de oogen, dien ik vanavond voor het eerst zelf zag, en hij komt nimmer terug op een eenmaal genomen besluit, en nu sta ik weer op straat — mijn god, wat zal er nu van mijn arme moeder en mijn zusje worden!”

Zij bedekte het gelaat met de handen, maar Brand legde haar opnieuw zachtjes de hand troostend op den schouder, en zeide met zijn warme, overredende stem:

„Waarlijk, gij moet u dit niet al te zeer aantrekken! Mijn vriend acht zich in zekeren zin mede schuldig aan uw ontslag, en daarom wil hij u bijstaan. Ik voor mij geloof dat gij wel iets beters kunt, dan als koormeisje in een revue te dansen en te zingen!”

Jenny werd bloedrood en stamelde:

„Ik vind het vreeselijk, mijnheer, zoo — zoo weinig gekleed te moeten optreden en te moeten dansen, maar — het kon niet anders, ik moest het wel aannemen, toen het mij werd aangeboden door dat zwarte meisje, waarmede u mij misschien heeft zien praten. Ik heb een oude moeder, voor wie ik moet zorgen en nog een jonger zusje, dat heel mooi is — maar helaas een beetje achterlijk, zoodat zij niet zelf haar brood kan verdienen. Zij heeft al eens gepoogd bloemen te verkoopen op straat, maar iedereen bedroog haar, en soms liet zij zich rustig het verdiende geld afnemen door een straatjongen!”

„Uw adres, miss Bailey — en gij kunt vannacht gerust slapen, want mijn vriend zal u niet in den steek laten! Gij zult hem zeggen wat gij alzo kent, en hij zal u, met zijn talrijke connecties, wel aan een betrekking helpen, die beter voor u geschikt is. Mogen wij u in den loop van den ochtend komen bezoeken?”

Het meisje scheen nog een kort oogenblik te aarzelen, vatte toen met een snel gebaar de hand

van Brand, en zeide, terwijl de tranen haar in de oogen schoten:

„Ik ben u zoo dankbaar! Ik zou werkelijk niet geweten hebben, wat ik nu zou moeten doen. Ik ben niet zoo heel erg sterk — en winkeljuffrouw zou ik onmogelijk kunnen zijn, al heb ik het vaak geprobeerd. Wij wonen in de 230ste straat 23. Het is — gij zult er op voorbereid moeten zijn, bij arme lieden te komen, mijnheer — —”

Brand maakte snel een afwijzend gebaar, noteerde haastig het adres, en zeide vriendelijk:

„Waar gij zijt, miss Bailey, daar zal een huis wel altijd vroolijk en helder zijn! Tot morgen dan, dan kunnen wij eens praten!”

Hij knikte het meisje toe, en ging haastig terug naar de foyer. Hij moest Goldman passeeren, die zijn wang bette met eau de cologne, en die hem niet scheen te herkennen, zoozeer was zijn aandacht bepaald geweest tot Raffles, die rustig een sigaret stond te rooken, en zich al bitter weinig gestoord scheen te hebben aan de uitnoodiging van den directeur om te vertrekken!

En Brand kwam juist op een eigenaardig oogenblik, een hoogtepunt zou men het kunnen noemen, want de directeur kwam met groote stappen op Raffles toe, thans vergezeld door een reusachtigen tooneelknecht, terwijl Goldman de twee vol leedvermaak op den voet volgde en zich in de dikke handen wreef bij de gedachte aan de afstraffing, welke den brutalen indringer stond te wachten.

En op veiligen afstand keken de artiesten toe, blij met die onverhoopte afwisseling, en voorzien, dat aanstonds die slanke, goedgekleede heer in een wijde boog de deur zou uitvliegen.

Het ging echter eenigszins anders dan zij verwacht hadden.

De directeur was dus op Raffles toegetreden, en zeide nu, wit van drift:

„Gij hebt tot driemaal geweigerd, mijnheer, het tooneel te verlaten, voorgevende, dat gij liever op die plek op uw vriend zoudt willen wachten. Voor de vierde maal herhaal ik mijn verzoek niet nogmaals, deze man zal u er uitwerpen, en niet al te zacht moet ik vreezen! Ted, doe je plicht!”

De reus, aldus aangespoord, ontdeed zich haastig van zijn colbertje, stroopte grijnzend zijn mouwen op, trad op Raffles toe, en zeide meesmuilend:

„Dat zullen wij dan eens hebben, mooie mijnheer! Als u zoo goed zou willen zijn even een nooddeur open te maken voor uw vriend?”

Die vraag was tot Brand gericht, die schouder-

ophalend zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde en rustig antwoordde:

„Ik denk er niet aan, goede vriend! Deze heer zal heengaan op de wijze, die hem het beste aanstaat, en niet anders!”

De tooneelknecht liet een soort van gebrul hooren, trad met uitgespreide vingers en gebogen hoofd als een kwaadgemaakte stier op Raffles toe, en in een ondeelbaar oogenblik lag hij acht meters verder aan den hoek van een der pilaren als een levenloos vod, trok nog even met een arm, en zakte in elkaar, als een varkensblaas, waarin men geprikt heeft.

En toch was het, alsof Raffles zich ternauwernood bewogen had. Hij keek niet eens om naar den man, dien hij had neergeslagen, maar zeide hoffelijk tot den directeur, die bijna stikte van woede:

„Gij ziet wel, dat mijn vriend gelijk had, mijnheer! Ik vertrek zooals het mij zelf wenschelijk voorkomt, en op de wijze, die mij past! En ik zou u raden voortaan op een andere manier op te treden tegen uw personeel, of wij zouden kwade vrienden worden en dat zou u berouwen en wat u betreft, mijnheer Goldman — wij hebben het laatste woord nog niet met elkander gewisseld!”

En Raffles trok rustig de nooddeur open, niet ver van den voet van de ijzeren wenteltrap, en stapte naar buiten, zonder zich in het minst te overhaasten, en door Brand op den voet gevolgd.

Niemand dacht er ook aan dien man een stroobreed in den weg te leggen, die op onbegrijpelijke wijze den reus neersloeg, van wien het bekend was, dat hij tot een der sterkste tooneelknechts van het theater behoorde.

Weer gingen Raffles en Brand door een deur, die door een suppoost bewaakt werd, thans gelijk met de zaal, beklommen de marmeren trap naar de loge verdieping, lieten zich in de vestiaire hun overgoed geven, en stonden een oogenblik daarna op straat.

En nu pas vroeg Raffles:

„Heb je het adres?”

„Ja. Ik heb het opgeschreven. Zij verhaalde mij iets van een moeder en zuster, voor wie zij moet werken. Het lijkt mij een lief, onschuldig kind!”

„Dien indruk heb ik ook dadelijk gekregen. Zulke oogen bedriegen niet. Wij zullen er morgen dadelijk heengaan, en zien wat wij voor haar kunnen doen. Het is nog altijd een zonderlinge maatschappij, Brand, waarin dergelijke dingen kunnen voorvallen, zonder dat er blijkbaar een haan naar kraait! Wat had er nu van dat schepseltje moeten worden, als niet

het toeval mij op haar weg had gebracht?”

En het gesprek ging, zooals zoo menigmaal, weer over in een van die algemeene beschouwingen aangaande de inrichting der maatschappij, die Raffles tot bitterheid stemden, en hem tot steeds nieuwe diefstallen dreef....

Den volgenden dag — het was een gure herfst-dag, na een reeks van wonderschoone dagen — stonden de beide vrienden vrij vroeg op, namen hun bad, bewezen de noodige eer aan het ontbijt, hetwelk Henderson, de trouwe chauffeur, voor hen bereid had in de keuken van het kleine landhuis, en zochten op een kaart de 230ste straat op.

Het bleek heelemaal in het noorden van Manhattan te zijn en zij zouden wel minstens een paar uren noodig hebben om die straat te bereiken. Sedert een week maakten zij gebruik van hun eigen auto, die Henderson zelf gekocht had, een snelle, krachtige wagen met acht cylinders, en die voor velerlei doeleinden geschikt was.

Het was omstreeks half tien toen Henderson die auto voorreed, en de beide vrienden instapten. In een stad als New-York, hoe groot zij ook is, kan men al heel moeilijk verdwalen, daar de straten meerendeels genummerd zijn, en Henderson behoefde dan ook slechts een paar malen te vragen, gedurende den ganschen rit.

De 230ste straat bleek als een tweelingzusje te gelijken op de andere honderd straten, die er aan vooraf gingen — lijnrecht, met vierkante huurkazernes, doodsch brandend heet in den zomer, ijskoud in den winter, waar veel arbeiders wonen, — maar waar ook dikwijls armoede hoogtij viert.

Ook de huizen gelijken er allen op elkander, zijn volgens dezelfde methode gebouwd en lijken op kubussen, met gaten er in voor de vensters.

De groote buitendeur staat meestal den geheelen dag open, en men hoeft maar naar binnen te gaan.

Sommige huizen hebben liften, maar dat zijn groote uitzonderingen. Verreweg de meeste moeten het met trappen stellen.

Raffles en Brand vroegen aan den portier op welke verdieping miss Bailey woonde.

De man nam hen een weinig nieuwsgierig op, en antwoordde:

„Voorloopig woont ze op de vierde verdieping, maar dat zal wel niet lang duren! Ze is er gisteravond uitgesmeten, en de huisheer zal nu wel geen geduld meer hebben.”

Raffles wierp Brand een veelbetekenende blik toe, en toen begonnen de beide vrienden

de trap te beklimmen, en hielden niet op voor zij de vierde verdieping bereikt hadden.

Zij betraden een groot portaal, waarop vier of vijf deuren uitkwamen, en op een daarvan was met punaises een papier vastgestoken, waarop de naam Bailey stond te lezen.

Zij hadden nauwelijks aangeklopt, of de deur werd geopend, en het gezichtje van Jenny werd zichtbaar.

Dadelijk trok zij de deur verder open, blozend en verlegen, en zeide:

„Komt maar binnen, heeren! Mijn moeder is zoo verlangend kennis met u te maken, en — en Jack ook!”

„Aha — Jack is zeker een goede vriend!” zeide Raffles glimlachend, terwijl hij het meisje onderzoekend aanzag, dat de oogen neersloeg, en in verwarring haastig een kleine voorkamer doorliep, waarop zij een tweede deur opende, en uitriep:

„Hier zijn nieuwe vrienden, moeder! Dit is mijnheer Palmhurst, en zijn vriend, wiens naam ik nog niet weet.”

„Brunt, juffrouw Jenny!” zeide Brand, en tegelijkertijd trad hij met Raffles binnen.

Zij bevonden zich in een vertrek, dat zeker alles behalve rijk gemeubeld was, veeleer armoedig, en dat toch in vele kleinigheden de smaak en den zin voor orde verried van hare bewoonsters.

Er hingen kraakzindelijke gordijnen voor de ramen, de tafel was gedekt met een vlekkeloos kleed, en vooral — er stonden overal goedkoope bloemen in aardige vaasjes, en aan de wanden hingen een paar mooie etsen in eikenhouten lijsten.

Dicht bij het raam zat een oude vrouw, die moeite deed om op te staan, maar dadelijk weer neerviel. Het was duidelijk, dat zij gedeeltelijk verlamd was, en zich niet kon bewegen. Niet ver van haar af zat een buitengewoon mooi meisje, even groot als Jenny, met prachtige, donkerblauwe oogen, en een zachte gelaatskleur, maar wier zwakzinnigheid onmiddellijk door het scherpe, geoefende oog van Raffles werd opgemerkt. Om haar mooie lippen zweefde een onnoozel lachje, toen zij opstond om de beide mannen onbevungen de hand te gaan reiken.

Er was nog een derde persoon in het vertrek, en dat was een jongeman van een jaar of drie en twintig, flink uit de kluiten gewassen, met een open, prettig gezicht, dat echter op dit oogenblik een weinig betrokken leek.

Raffles las ook iets van wantrouwen in den blik, waarmede de jongen hem en Brand beurtelings snel en scherp opnam.

Het eerst wendde hij zich tot de oude vrouw, en zeide haastig:

„Vermoei u toch vooral niet, mevrouw! Ik wil volstrekt niet, dat gij opstaat, en dit is de kleine zuster, waarvan uw dochter ons gesproken heeft?”

Hij hield de hand, die het meisje hem had toegestoken, een oogenblik vast, keek haar in de oogen, en kwam dadelijk tot de ontdekking, dat hij niet met een krankzinnige te doen had, maar wel met een ongelukkig schepsel, dat niet volkomen het besef had van haar daad.

En toen keek hij Jack — want het was inderdaad de verloofde van Jenny — eens goed aan, reikte hem de hand, en zeide glimlachend:

„Ik geloof, dat wij wel vrienden zullen worden, mijnheer Jack! Gij hebt ons zooeven een weinig argwanend opgenomen — neen, verontschuldigt u maar niet, ik neem u dat volstrekt niet kwalijk! Het is zeer begrijpelijk, want wij zijn maar vreemden voor u en voor uw kleine vriendin, en onze bedoelingen konden wel eens minder zuiver zijn, dan wij het deden voorkomen! Stel je gerust, mijn jongen — wij trekken ons aanstonds weer terug, zoodra wij ons ervan overtuigd hebben, dat de kleine Jenny weder een behoorlijke betrekking heeft verworven, inplaats van die, welke zij verloren heeft, ook een weinig door ons toedoen!”

„Dat moogt gij niet zeggen, mijnheer!” riep Jenny op levendigen toon. „Ik heb aan moeder en aan Jack uitgelegd hoe alles ging, en ik zou ook ontslagen zijn, ook al waart gij niet tusschenbeide gekomen!”

De oude vrouw in haar hoekje zuchtte diep, nam het breiwerk in haar schoot op, liet het weer terug vallen, en zeide hoofdschuddend:

„Het zijn afschuwelijke tijden, mijnheer! Ik hoop, dat wij in u een waren vriend mogen zien. Vroeger ging het anders toe, en hoorde men niet van dergelijke dingen.”

Raffles glimlachte. Hij wist maar al te goed, dat het steeds en overal zoo geweest was, en dat alle lieden het heden verre ten achter stellen bij „den goeden ouden tijd.”

Maar reeds ging de oude vrouw voort:

„Dit is Jack Drummer, de verloofde van mijn dochter. Hij is electricien, aan het Bronx Theater.”

Raffles keek verrast op, maar de jongeman zeide haastig, terwijl hij een kleur kreeg:

„Gisteravond was ik er niet, mijnheer. Ik was ziek — en ben het nog. En als ik er wel geweest was, geloof dan maar, dat die Goldman er niet zoo gemakkelijk zou zijn afgekomen! Mijn vingers tintelen nog, alleen maar als ik aan den schurk denk!”

„Weet men daar, dat gij de verloofde zijt van deze jongedame?” vroeg Raffles op zachten toon.

„De directeur weet het!”

„Dan is het voor u te hopen, Jack Drummer, dat gij niet deelt in het misnoegen van dien hoogen heer!” hernam Raffles langzaam.

Alsof het noodlot gewacht had op deze woorden, zoo ging eensklaps de deur open, nadat er was geklopt, en een kleine jongen, die nieuwsgierig rondzag, en met zijn vingers in zijn neus peuterde, bracht een brief binnen, en riep trotsch:

„Dien heb ik aangenomen, Jenny, en hij is voor Jack!”

De jongeman nam den brief haastig aan en verbleekte, toen hij op het couvert den naam gedrukt zag van het Bronx Theater. Het was doodstil in de kamer, toen hij den omslag met bevende vingers losscheurde, haastig den inhoud las, een dof gegrom liet hooren, en een gebaar van wanhoop maakte, terwijl hij op doffen toon sprak:

„Gij hebt maar al te zeer gelijk gehad, mijnheer — ik heb mijn ontslag, met een week loon, ingaande met heden!”

„En — bezorgt men dien brief hier?” vroeg Raffles op zachten toon, een weinig verwonderd, en met zijn hand op den schouder van den jongeman, terwijl Jenny zwijgend op hem was toegevlagen, en zijn hoofd in een moederlijk gebaar tegen haar boezem drukte.

„Ik heb hier tot voor een week op kamers gewoond, mijnheer!” antwoordde de jongeman dof. „Al mijn brieven kwamen hier. Pas een week ben ik officiëel met Jenny verloofd, en toen wilde ik hier natuurlijk niet blijven wonen in hetzelfde huis. O, die ellendelingen! Dat is het werk van dien schavuit van een Goldman! Als ik hem in mijn handen krijg — ik worg hem!”

Hij was opgesprongen, en een oogenblik was zijn gelaat vreeselijk om aan te zien. Hij had zijn vuisten zoo dicht opeen geklemd, dat de nagels hem in de handpalmen drongen, en vervolgde, heesch van woede en smart:

„Broodeloos! Werkeloos gemaakt door een schurk! Maar hij zal het mij betalen, dat verzeker ik je.”

„Stil toch, Jack, je bent driftig en weet niet wat je zegt!” zeide Jenny op smeekenden toon en met tranen in de oogen, terwijl de mooie Mary, haar zuster, onnoozel lachend stond toe te zien, niets begrijpend van het voorval, en de oude vrouw stilletjes haar zakdoek aan de oogen bracht.

„Bemoei je niet met dien man, Jack!” zeide

Raffles luid. „Er zijn anderen, die met hem zullen afrekenen. Bezoedel je eerlijke handen niet aan dien man, maar bedenk liever wat je nu te doen staat! Je bent zeker een goed vakman?”

„Dat durf ik zeggen, mijnheer, maar alle plaatsen zijn hier vervuld! Het valt zoo moeilijk, in mijn vak een goede betrekking te vinden en wij hoopten juist, dat wij binnen een jaar zouden kunnen trouwen, want ik verdiende een behoorlijk loon!”

„Het zal toch wel gaan, denk ik!” hernam Raffles bemoedigend. „Verlies den moed niet, en vertrouw op mij! Ik heb hier talrijke connecties — en er zijn verscheidene personen hier in New-York, die je wel in dienst zouden nemen, omdat ik het verzoek — of er sterk op aandrang — of het beveel!”

Allen die daar waren, behalve Brand, die wel wist hoever de macht van Raffles ging, staarden hem verbaasd en een weinig ongeloovig aan.

„Gij betwijfelt het?” ging Raffles voort, met zijn raadselachtig glimlachje om zijn lippen. „Gij zult spoedig genoeg ervaren, dat ik de waarheid spreek. Hier — ik zal u een adres geven, waarheen gij uw brieven kunt richten, indien gij mij noodig mocht hebben. Ik zal echter de vrijheid nemen reeds over een paar dagen terug te keeren en dan waarschijnlijk met goede berichten!”

„Wat deedt gij, juffrouw Jenny, voor gij aan het tooneel ging?”

„Ik gaf pianolessen, mijnheer! Maar het bracht heel weinig op, en daarenboven, ik kan mijn lieve moeder onmogelijk onverzorgd hier achterlaten en mijn zuster heeft ook toezicht noodig, gij begrijpt wel waarom,” voegde zij er op zachten toon aan toe.

„Zij speelt prachtig, mijnheer!” riep Jack vol geestdrift uit. „En als zij maar geld had gehad om goede lessen te nemen, dan zou zij een beroemdheid zijn geworden!”

„Dan zal zij die lessen hebben — en een beroemdheid worden, vriend Jack!” zeide Raffles glimlachend, terwijl hij den jongeman krachtig de hand schudde. „En gij moogt mij volstrekt niet bedanken, zooals gij van plan schijnt te zijn, want wie een waarachtig talent voorthelpt, betaalt zijn geld en zijn moeite met rente op rente aan zichzelf terug! En nu zal ik u maar alleen laten, in de hoop, dat gij de toekomst wat minder zwart zult inzien! Gij hebt vrienden, bedenk dat!”

Jack was opgestaan, drukte nu de hand van Raffles, alsof hij haar wilde verbrijzelen, en zeide met een stem, die trilde van aandoening:

„Wij danken u voor uw goedheid, mijnheer,

maar die schurk van een Goldman zal zich voor mij in acht moeten nemen, en buiten mijn vingers moeten blijven. Ik zou den kerel koelbloedig kunnen vermoorden!"

"Jack, wees toch in 's hemelsnaam bedaard, en zeg niet zulke verschrikkelijke dingen," drong Jenny, haar kleine handjes op zijn schouders leggend.

Terwijl de beide geliefden zachtjes verder spraken in een hoekje van de kamer, had Raffles Mary nog eens bij de hand gevat, voerde haar naar het raam, keek haar diep in de mooie oogen, en wendde zich toen tot de moeder met de zacht uitgesproken vraag:

"Hoe lang is uw kind al zoo, mevrouw? Van de geboorte af?"

"O neen, dat is veel later begonnen!" antwoordde de oude vrouw op haar klagend, zacht toontje. "Toen zij dertien was, is zij eens gevallen, toen zij voor een auto opzijde wilde springen, en sindsdien is zij zoo geworden."

Snel gingen de beide handen van Raffles naar het blondgelokte hoofd, en betastten voorzichtig den schedel.

Toen hij bij den slaap was gekomen, te rechter zijde, vroeg hij vriendelijk:

"Doet het pijn, kindlief, als ik hier druk?"

Het meisje vertrok krampachtig haar gezicht, en antwoordde schichtig, terwijl zij haar hoofd poogde terug te trekken:

"Erg pijn, mijnheer! Waarom doet gij dat? Ik heb u toch niets gedaan?"

Raffles streelde haar even over de lokken, en boog zich toen weder tot de oude vrouw met de woorden:

"Dat heeft zij natuurlijk uit dien val. Hebt gij daarna wel eens een dokter geraadpleegd?"

"Niemand anders dan onze busdokter mijnheer!" zeide de vrouw op bitteren toon. "Een professor konden wij helaas niet bekostigen!"

"Morgen geleid ik haar zelf naar een uitmuntende geneesheer!" zeide Raffles kortaf. Er zal waarschijnlijk een trepanatie met haar plaatshebben en dan zullen wij eens

zien, of er niet nog hoop bestaat, om uw dochter weer genezen in uw midden te krijgen — volkomen normaal!"

Alleen de moeder had de woorden gehoord en nooit zou Raffles den blik van innige dankbaarheid vergeten, die uit haar oogen sprak, terwijl zij hem haar trillende hand toestak, en een vinger op den mond legde, als hem tot stilzwijgen aan te manen.

Een oogenblik daarna namen Raffles en Brand afscheid, met de belofte, den volgenden dag reeds terug te komen.

Zij liepen nog te zoeken naar een auto, en waren al een paar blokken ver, toen zij motorgeronk achter zich hoorden.

Tegelijk wendden zij zich om, in de meening, een taxi te zien, en zagen inderdaad zulk een voertuig stilstaan vlak voor het huis, dat zij zooeven hadden verlaten.

Er stapte een man uit, dien zij zelfs op dien grooten afstand meenden te herkennen.

Het was Jozuah Goldman.

"Nu, dat noem ik brutaal!" riep Brand uit.

"Het is niet alleen brutaal, Brand — het is hoogst onvoorzichtig van hem. Snel terug, om te beletten dat er ongelukken gebeuren!"

De beide vrienden ijlden de straat weer in, maar toch kwamen zij nog te laat.

Want toen zij nog maar een paar huizen van dat van Jenny verwijderd waren, kwam er een soort menschelijk projectiel de deur uitvliegen, zonder hoed, met zijn boord los, een bloedende wang, en een groote winkelhaak in zijn overjas, en die kogel was niemand anders dan Goldman, die waarschijnlijk zooeven de trap was afgeworpen. En achter hem aan kwam Jack, vloekend en tierend, met een soort van knuppel in de hand, en hij zou den speculant waarschijnlijk leelijk hebben toegetakeld, als deze niet met een merkwaardige vlugheid was opgesprongen, als een haas in de wachtende auto was gewipt, en den chauffeur had toegebruld:

"Rijd op! Rijd wat je rijden kunt, het kan me niet schelen waarheen!"

DERDE HOOFDSTUK.

EEN INBRAAK MET VREEMDE GEVOLGEN.

Raffles en Brand dineerden dien middag bij uitzondering in hun eigen, kleine huis, op verzoek van den eerste.

Zij waren reeds tot het eenvoudige dessert genaderd, bestaande uit eenige vruchten, toen Raffles, die Brand een paar malen op een

eigenaardige wijze had aangezien, achterover ging leunen in zijn stoel, met zijn mes op zijn bord tikte, en begon:

„Gisteravond, waarde Brand, heb je mij naar een theater gesleept, ofschoon ik er weinig lust in had. Vind je het niet billijk, dat ik je voor vanavond — en een deel van den nacht uitnoodig tot een uitspanning die meer met mijn eigen liefhebberijen strookt?”

Brand liet een halfgeschilderde peer tusschen zijn vingers wegglijden, en mompelde:

„Wat heb ik nu? Wat beteekent dat? Wat zijn je voornemens?”

„Je zult ze dadelijk vernemen! Reeds gisteren in den schouwburg deelde ik je terloops mede, wat mijn bedoelingen waren ten opzichte van dien Goldman. Ik ben vanmiddag even op de club geweest, en wat ik daar hoorde deed mij besluiten sneller te handelen dan ik aanvankelijk voornemens was. Om kort te gaan — vannacht zullen wij dien schelm eens gaan bezoeken!”

„Ik had het moeten weten!” riep Brand, terwijl hij met een nijdig gebaar naar zijn peer sloeg met zijn tafelmes.

„Mijn waarde — mishandel die vrucht niet! Ik zou den indruk krijgen, alsof je iets tegen mijn voorstel had, en dat kan ik onmogelijk aannemen! Als er iemand op de wereld is, die verdient, geplunderd en gestroopt te worden, dan is het die gewetenlooze schobbejak! Thans heeft hij nog geld in zijn brandkast — maar over een week is hij misschien voortvluchtig! Overigens is er zoo goed als geen gevaar aan de onderneming verbonden, want hij houdt er maar een enkele bediende op na, en die zal het ons zeker niet lastig maken. Ik heb inlichtingen ingewonnen, terwijl jij een wandelritje maakte in Central Park!”

„Is dat een verwijt?”

„Geenszins! Het is slechts een tijdsaanduiding! Ik geloof trouwens dat ik mij minstens evenzeer geamuseerd heb met het uitwerken van mijn klein plannetje als jij met je rijtoer. Hoe was het paard?”

„Het paard was uitstekend — maar laten wij ons liever tot de zaak bepalen! Je blijft bij je plan?”

„Natuurlijk! Het zal een goede les zijn voor den schelm, en het is beter dat ik zijn geld in handen krijg, dan dat hij er zelf mee vandoor gaat!”

„Ben je op mijn gezelschap gesteld?”

„Ik zal het zeer waardeeren, Brand, als je van de partij wilt zijn. De brandkast is niet zoo moeilijk te hanteeren, maar ik kan mij een paar uren arbeid besparen, als je mij je

hulp wilt verleen. Maar natuurlijk — dwingen wil ik je niet!”

Over de tafel heen stak Brand zijn hand aan Raffles toe, die op eenigszins koelen toon gesproken had, en zeide:

„Je weet immers heel goed dat je op mij kunt rekenen! Als ik tracht, je terug te houden van soortgelijke ondernemingen — dan doe ik dat voor je eigen bestwil. Maar ben je er niet van af te brengen, dan wil ik je ook vergezellen. Gaat hij vanavond uit?”

„Met dat blauwgeslagen oog en die geschramde wang is dat niet erg waarschijnlijk, Brand! Misschien brengt hij een paar uren op zijn club door en praat daar van een auto-ongeluk, maar hij zal zich wel vroeg ter ruste begeben.

„Waar woont hij?”

„In de 20ste straat. Hij bewoont een geheele eerste verdieping van een groot huurhuis, en alles is er weelderig ingericht. Zijn woning is niet groot, vijf kamers, maar weelderig gemeubeld. Mijnheer ontving daar ook meestal zijn hartsvriendinnen, en er moeten menigmaal kleine bachanaliën hebben plaats gehad, waarbij het vrij schaams toeging, volgens verklaring van mijn zegslieden op de club. Nu, met die feestjes zal het voorloopig wel uit zijn, mijnheer Goldman, daar zal ik wel voor zorgen!”

„Ik ben bang voor dien Jack! Als Goldman niet snel gevlucht was, zou hij hem misschien hebben doodgeslagen. Hij zag er uit als de verpersoonlijkte wraakzucht.”

„Het schijnt een driftige jongen te zijn, maar met een goed hart. Misschien zouden wij in zijn plaats juist zoo hebben gehandeld. Voor alles is het in elk geval beter, dat mijnheer Goldman maar spoedig van het tooneel verdwijnt.”

„Acht je je werkelijk in staat, Jack spoedig aan een goede betrekking te helpen?”

„Ik beloof nooit iets wat ik niet houden kan, Brand. Jack kan terugkomen in zijn oude betrekking.”

„Ben je daar zeker van?”

„Volkomen! Ik heb dien directeur geheel in mijn macht, al weet hij in de verste verte niet wie ik eigenlijk ben. Neen Brand, zoek maar niet — het is niet iets van jouw tijd! Het is heel lang geleden, toen ik zelf nog maar een knaap was, nauwelijks achttien jaar, en het zou mij te ver voeren, je in bijzonderheden te verhalen, wat de kerel op zijn kerfstok heeft. Laat het je genoeg zijn dat ik met mijn herinnering te rade ben gegaan, zoodra ik zijn lang, smal gezicht zag, en eindelijk, als het ware met een schok tot de ontdekking kwam wie hij eigenlijk is.”

„Hij is ergens aan schuldig — en je hebt bewijzen?”

„Bewijzen heb ik niet, en die zijn in dit geval ook niet noodig. Maar een paar woorden van mij zullen ruimschoots voldoende zijn, om hem naar mijn pijpen te laten dansen.”

„En het meisje?”

„Dat moet natuurlijk, zoodra ik haar heb kunnen hooren spelen, in staat worden gesteld om haar studie te voltooien. Wat de kleine Mary betreft — het is wel verschrikkelijk, dat een algeheel herstel somtijds louter afhankelijk is van geldelijke omstandigheden! Wat een vreeselijke ellende heeft dat gebrek aan wat geld reeds in de wereld gebracht! En toch lijkt het zoo natuurlijk — ieder mensch ingeval van ziekte behandeld door de allerbeste geneesheeren die er maar te krijgen zijn — want het menschenleven is iets heiligs, en met geld behoorde het niets uitstaande te hebben. En nu zullen wij eens onze voorbereidselen gaan maken, mijn jongen! Ik geloof dat alles vlot van stapel zal loopen.”

Brand was daar niet zoo heel gerust op, maar hij zweeg, om de stemming van Raffles niet te bederven, die klaarblijkelijk beter was dan in tijden het geval mocht worden genoemd.

Het was bijna tien uur, toen de twee vrienden eindelijk gereed waren voor hun onderneming. Zij droegen ditmaal gemakkelijk zittende kleedren, een vilthoed, een ruime overjas met wijde zakken en ieder een vrij groot valies, en zij zagen er volkomen uit als reizigers, die nog moeten vertrekken, of zooeven zijn aangekomen.

Maar in die wijde zakken zaten verschillende zaken verborgen, vindingen van Raffles, compacte instrumenten van het beste staal, kleine gasreservoirs, en andere zaken, die bruikbaar waren bij ondernemingen als deze.

Henderson was reeds met de auto voorgeleden, gekleed in een eenvoudige livrei, en ook onder zijn zetel bevonden zich nog een paar dingen, die misschien van nut zouden kunnen zijn.

Zooals steeds bij dergelijke gevallen, was tot in de geringste bijzonderheden afgesproken, hoe er gehandeld moest worden in geval van gevaar.

En eindelijk reed de auto weg, in de richting van de groote stad met haar talloze verlokkingen, haar schitterende licht-reclames, haar feestvierders en zwogers. Torenhoog leken de reusachtige huizen rondom Central Park in de donkere avondlucht op te staan, als dreigende monsters of reusachtige kasteelen, toen de auto de City naderde, de 20ste straat inreed tot een eind voorbij het huis van Goldman, en toen een

dwaarsstraat, die aan de eene zijde grensde aan een soort van vierkant plein, en aan de andere aan een twee meter hooge muur, die eenige tuinen omgaf.

Het was een gelukkige omstandigheid, die te pas kon komen, dat men over dien muur heen, juist nog een paar vensters aan de tuinzijde kon zien van de woning van Goldman.

Het was toen half een in den nacht.

En zoo volkomen stil was het hier, in het hartje toch van New-York, dat men zich in een provinciestedje zou wanen.

Raffles en Brand waren reeds uitgestapt, hadden hun valies gegrepen, en Brand klom op het voorwiel van de auto, en vandaar met de behendigheid van een aap bovenop den muur. Raffles volgde hem, en binnen een paar seconden waren zij aan den anderen kant van den muur verdwenen.

Het was hier zoo goed als volkomen donker, maar dat was voor Raffles geen bezwaar, want hij greep Brand bij de hand, en voerde hem zonder eenige aarzeling door een goed onderhouden tuin, maar niet dan nadat hij op dezelfde plek tegen den muur een kleine ladder had geplaatst, die bij een tuinhuis lag, alsof hij daar expres bedoeld was ten behoeve van heeren inbrekers.

Na eenige minuten stond Raffles stil, aan den voet van een lage schutting en fluisterde:

„Daar nog overheen, en dan zijn wij in den kleinen tuin, die zich bevindt achter het huis, waarvan Goldman de geheele eerste verdieping bewoont. Klim er eerst over, dan zal ik je de valiezen toereiken.”

En een oogenblik daarna waren de beide mannen ook de schutting overgeklommen, en stonden nu in een volkomen duisternis, dat zelfs Raffles even moest wachten, voor zijn geoeffende oogen daaraan gewend waren.

Toen sloop hij naar een achterdeur van het huis, zijn vingers gleden tastend over het slot, hij trok het hoofd van Brand naar zich toe, en fluisterde in zijn oor:

„Gelukkig geen alarmsignalen, of andere dingen, die wel nutteloos zijn, maar die mij toch maar ophouden!”

„Zagen wij het paneel uit, ditmaal?”

„Niet noodig! De deur is wel op slot, maar zij laten den sleutel naar het schijnt aan de binnenzijde zitten, een verderfelijke gewoonte, die voor de bezittende klasse reeds tot de grootste onaangenaamheden heeft geleid. Het zal een werkje zijn van een paar minuten.”

„Zal ik je bijlichten?”

„Neen, dat is te gevaarlijk, vanwege de overburen. Ik zal het wel op den tast afkunnen.”

Brand wist, dat Raffles nu moest zoeken in zijn verzameling loopers en stiften, vierkant en rond, maar hij hoorde volstrekt niets, zoo behendig en stil ging de meester-inbreker te werk.

En voor Brand nog zelf goed wist wat er gebeurde, voelde hij zich reeds meetrekken, moest over een drempel stappen, en stond binnenshuis.

„Geen grendels ook zooals je ziet!” fluisterde Raffles op een toon van afkeuring. Een kroeg kon zijn zaak niet hartelijker openstellen voor zijn bezoekers!”

„Intusschen zou een ander je het toch niet nadoen, Edward! Kan ik de deur sluiten, waar staan wij hier?”

„De deur is al dicht, Brand!”

„Maar ik heb niets gehoord!”

„Als je iets gehoord hadt, Brand, zou ik mijn looperbos morgen aan de wilgen hangen, om een gewaagd beeld te gebruiken. En wij zijn hier naast het bediendenvertrek, van de bewoners gelijkvloers.”

„Kunnen die het ons niet lastig maken?”

„Ik geloof het haast niet — zij zijn nog met vakantie buiten! Wij konden het niet beter treffen — en alles zal gesmeerd gaan! Maak nu maar licht, het kan geen kwaad meer!”

Het volgende oogenblik knipperden de beide mannen even tegen het schijnsel, dat uit de zaklantaarnen van Brand straalde.

Zij stonden in een met tegels bevloerden gang, die bleek door te loopen tot achter in de zeer groote vestibule van het fraaie huis.

Hier begon ook de trap naar de eerste verdieping, die de beide mannen omzichtig begonnen te beklimmen.

En niet zoodra waren zij op het portaal, thans weer in de duisternis, of Raffles stond stil, en Brand hoorde hem heel zacht fluisteren:

„Voor den drommel — wat is dat nu?”

„Wat is er?” vroeg Brand ongerust. „Onraad?”

„Geen onraad hoegenaamd! Er is alleen maar — dat de slaapkamerdeur van onzen man wagenwijd openstaat! En — nu nog fraaier — hij schijnt nog niet naar bed te zijn! Het is treurig, wanneer iemand zulke ongeregelde gewoonten heeft! Ik had mij toch als iets stelligs laten verzekeren, dat hij, als hij eenmaal des avonds is thuis geweest, ook zeer vroeg naar bed gaat!”

„Hoe weet je dat hij nog op is?” vroeg Brand, die nauwelijks durfde spreken.

„Omdat ik licht onder een van de deuren zie!”

„Waartoe behoort die deur?”

„Tot zijn eetkamer! Is de vent niet goed wijs geworden? Wat doet hij toch? Hoor je dat rammelen met borden niet?”

„Hij heeft misschien gasten!”

„Dan zou het niet zoo stil blijven! De gasten van iemand als Goldman munten meestal uit door luidruchtigheid! Blijf hier — en kijk goed uit — ik zal de zaken eens in oogenschouw gaan nemen!”

En terwijl Brand achterbleef in de duisternis, sloop Raffles weg, zonder dat de jongeman ook maar het geringste van zijn voetstappen hoorde.

Alleen zag hij even een schaduw glijden voorbij de lichtstreep die van onder de deur naar buiten straalde, en dat was alles.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, en toen schrikte Brand, omdat hij plotseling de stem van Raffles weer hoorde, die heel zachtjes fluisterde:

„Het is mij niet recht duidelijk wat de kerel eigenlijk wil, maar er is iets niet in den haak!”

„Wat is er dan?”

„Goldman is thuis!”

„Alleen?”

„Volkomen alleen!”

„Wat doet hij?”

„Hij is in zijn slaapkamer, een vertrek, waarover een Lodewijk XVI zich niet zou behoeven te schamen, en daar leunt hij uit een raam, dat op een stille zijstraat uitziert, loopt dan heen en weer, als een beer in zijn hok, kijkt opnieuw uit het raam, en doet als de ongelukkige vrouw van Blauwbaard die herhaaldelijk aan haar zuster Anna vroeg of zij nog niets zag komen.”

„Dat is zeker heel eigenaardig! Een rendez-vous misschien?”

„Menschen met zulke gladde schedels, Brand, en zulke vetgemeste lichamen hebben geen rendez-vous meer — ten minste niet van die soort, die een ongeduldig wachten noodzakelijk maakt! Neen, ik geloof dat er iets anders achter zit — en ik vrees, dat die mijnheer Goldman iets heel leelijks in den zin heeft!”

„Heb je nog meer kunnen ontdekken?”

„Wel, zijn eetkamer is een ware feestzaal geworden! Overal bloemen, en een keurig gedekte tafel — voor twee personen! Champagne in een koeler, dure vruchten in zilveren schalen, kortom, een souper dat een jeugdig minnaar aan zijn eerste verovering aanbiedt! Ik zou wel eens willen weten — —”

Raffles hield plotseling op, want zijn scherp oor had beneden in het huis eenig gerucht gehoord.

Het was alsof er op een deur geklopt werd, heel zachtjes.

En tegelijkertijd werd de gang vóór hen helder verlicht, want een deur werd ongeduldig opengeworpen.

En Raffles en Brand zouden stellig ontdekt zijn, waar zij nu stonden, als de man die daar aankwam, Goldman in persoon, niet juist den anderen kant was opgelopen, en om den hoek van de gang was verdwenen.

Hij liep blijkbaar een trap af, voor de bedienden bestemd, en zij hoorden het zachte getik van zijn hielen op de mahoniehouten treden.

Raffles deed aanstonds zijn zaklantaarn ontgloeien, keek om zich heen, en fluisterde:

„Er zal hier wel ergens een schuilplaats zijn! Ik wil tot iederen prijs weten wat hij voor heeft. Zijn brandkast loopt niet weg, dat verzeker ik je!”

„Ik geloof, dat ik daar een soort van nis zie, met een zwaar gordijn er voor!”

„En uitmuntend geschikt!” zeide Raffles opgewonden, die de zware portière ter zijde had geslagen, hangende voor een nis, die geen bepaald doel scheen te hebben, en waarin vroeger jaren misschien wel een of ander ouderwetsche kast had gestaan.

Zij was overvloedig ruim, en bood een uitmuntende schuilplaats aan de beide mannen die er haastig binnentraden, en door een kier een groot gedeelte van de gang konden overzien.

Zij hadden zich beiden voorzien van hun maskers, zoodat het wit van hunne gezichten hen niet zou kunnen verraden.

Een kort oogenblik bleef het stil, en toen kraakten de treden van de trap opnieuw onder voetstappen, maar ditmaal waren het er heel wat meer.

En het geoefende oor van Raffles bemerkte spoedig genoeg dat degenen die daar de trap bestegen dit niet deden als menschen die vlug loopen, maar wel alsof zij een of andere last droegen. Hij hoorde hijgen, een zwak gestommel, een onderdrukte vloek, en toen de stem van Goldman, die toornig fluisterde:

„Pas toch een beetje op, stommeling! Je draagt geen piano of een koffer! Wat voelt het lichaam slap aan — zij is toch niet dood?”

„Maak je maar geen kopzorg patroon — met een lijkje zouden we je niet aan boord durven komen!” antwoordde een grommende stem spottend. „Ze is zoo levend als een vischje, maar ze is natuurlijk een beetje geschrokken! Waar moet het vrachtje heen?”

„Hier — in deze kamer!”

„Deksels — dat ziet er royaal uit! Het lijkt

het paleis van den koning wel! Op de sofa zeker?”

Aan de vragen en antwoorden hoorden de twee verborgen mannen wel, dat het troepje mannen, dat nu de gang bereikt scheen te hebben, iemand, en natuurlijk een vrouw, de fraaie eetzaal binnendroegen.

Natuurlijk konden Raffles en Brand elkanders gezicht onmogelijk zien, maar zij begrepen als bij ingeving wat zij op hetzelfde oogenblik voorvoelden.

Zij hadden den naam wel willen uitschreeuwen van het ongelukkige meisje, dat daar nu zeker werd binnengevoerd, na op de een of andere listige wijze uit haar huis te zijn gelokt.

Maar daar klonk de stem van Goldman alweder, schor en ongeduldig, die beval:

„Leg haar daar maar op de sofa — en neem haar die doek van het gezicht — daar zal zij het benauwd genoeg onder hebben gehad!”

Het bevel werd zeker opgevolgd, want het bleef even stil, en toen klonk er plotseling een luide kreet van woede en teleurstelling van Goldman, die schreeuwde:

„Driedubbele ezels! Vervloekte, onhandige stommelingen! Zij is het niet! Dat is haar zuster, een idioot meisje — maar zeker niet half zoo idioot als jullie! Hoe komt dat? Wat is er gebeurd?”

„Wel, patroon,” antwoordde een ruwe stem een weinig verbouwereerd, „dat is onze schuld niet! U had ons niet gezegd dat er twee waren. Wij hebben een heel mooi meisje uit het huis zien komen dat u ons had aangewezen, wij zijn haar even gevolgd, tot in een stille straat, toen heeft Ted haar het briefje gegeven, zooals afgesproken, en terwijl zij het openmaakte heb ik haar een zak over het hoofd gegooid, we hebben haar samen opgetild en in de auto gedragen. Ze gaf geen kik, en wij wisten niet beter of we hadden onze plicht gedaan!”

„Je plicht? Ellendige ezels! Noem je dat je plicht? Neem haar maar dadelijk weer mee — of wacht — nu zij toch hier is, zij is ook drommels mooi, eigenlijk nog mooier dan haar zuster — en zij zal me niet verraden! Maak nu maar dat je weg komt!”

„En het loon, patroon?” zeide dezelfde ruwe stem van zooveen.

„Wou je nog geld hebben ook? Na die onhandigheid? Nu, ik zal het goed met jullie maken — maar je begrijpt wel dat ik je niet betaal, wat overeengekomen was! Jullie nemen genoeg met honderd dollar de man, en daarmee uit!”

„Inplaats van duizend!” riep een andere stem woedend. „Dat laten wij ons niet welge-

vallen, Dave! De duizend dollar, of wij worden kwade vrienden! Kunnen wij het helpen, als je ons niet duidelijk inlicht? Had dan dadelijk gezegd dat er twee waren!"

Raffles en Brand konden natuurlijk onmogelijk zien wat er geschiedde in de kamer, maar uit wat volgde bleek overduidelijk, dat Goldman zeker een revolver had tevoorschijn gehaald, want dezelfde stem ging op een toontje lager voort:

„Doe dat ding maar weg — wij geven al toe, maar we hopen voor jou, Goldman, dat je er nooit spijt van zult hebben, ons zoo te hebben afgezet! Je hebt geld zat — als wij maar eens in de brandkast mochten kijken, en je schijnt

ook heelemaal niet bang te zijn, dat we je zullen verraden!"

„Nee, daar ben ik heelemaal niet bang voor, want ik weet wel dat jullie wijzer zult zijn!" zeide Goldman grinnikend. „Ik weet te veel van jullie, en daarom heb ik jullie juist uitgezocht voor dit baantje! Ze zoeken jullie nog altijd — jullie bent allebei lid geweest van Het Kwade Oog. Hier is jullie geld — en maak nu maar gauw dat je wegkomt — wacht, ik zal wel met jullie meegaan tot aan de deur, om zeker te zijn dat jullie weg bent! Ik ver-trouw jullie niet verder dan ik je zie!"

'n Gegrom was het antwoord, toen verwijderden zich de schreden weer, in de richting van de trap.

VIERDE HOOFDSTUK.

DE MOORD.

Nauwelijks klonken de voetstappen beneden aan de trap, of Raffles en Brand verlieten hun schuilplaats. Zij liepen beiden de gang teneinde, die nu helder verlicht was, en keken voorzichtig over de leuning van de achtertrap.

Van hun standplaats konden zij juist een smalle achterdeur zien, van stevige grendels voorzien, en zij zagen dus ook, hoe Goldman, de revolver nog steeds in de hand, en met een grijnslach op zijn verhit, rood gezicht, de beide schelmen uitliet.

Hij had licht gemaakt, en voor een kort oogenblik zagen de twee bespieders daarboven zeer duidelijk de gezichten van de twee handlangers van den schurk, die Jenny hadden moeten rooven en de ongelukkige Mary hadden ontvoerd.

Niet zoodra waren de twee mannen buiten de deur, of Goldman begon deze eerst met den sleutel op het nachtslot te sluiten en er vervolgens de zware grendels voor te schuiven.

„En nu wordt het tijd voor onze grap Brand!" fluisterde Raffles, zachtjes lachend. „Vlug — voor hij terug kan zijn!"

Zij gingen haastig de prachtige eetkamer binnen, waar alle lichten waren ontstoken, fraaie lampen met zachtroze kappen, en zagen daar inderdaad Mary Bailey met een doodsbalek gezichtje en gesloten oogen op de sofa uitgestrekt.

Zij had nog een klein taschje in de hand, en was zeker uitgegaan om eenige boodschappen te doen.

Zij was gehuld in een langen avondmantel, die haar tot aan de enkels reikte. En naast haar hoofd lag nog den linnen zak, die er zoo-even door de beide handlangers was afgenomen.

Raffles tilde haar snel in zijn sterke armen van de sofa, droeg haar haastig de slaapkamer binnen, die door een tusschendeur in verbinding stond met de eetzaal, legde haar daar in een gemakkelijke stoel, keerde vlug op zijn schreden terug, en fluisterde:

„Ga op de sofa liggen, en trek den mantel zoo ver mogelijk over je heen — ik zal je helpen!"

„Een prachtige grap!" fluisterde Brand opgewonden, „maar ik hoop dat hij zijn revolver uit zijn handen zal leggen!"

„Ik zal hem wel beletten om er gebruik van te maken, vlug — ik hoor hem al op de trap."

Brand strekte zich op de sofa uit, en Raffles dekte hem met den mantel toe, zoodat die van zijn schoenen tot over zijn kin reikte.

Hij knipte snel een paar van de lampen uit, en verborg zich achter het zware gordijn, dat een der beide groote ramen afsloot, vlak bij de sofa, en het was juist bijtijds, want reeds klonken de stappen van Goldman in de gang, en het volgende oogenblik trad hij binnen.

Door een kiertje van zijn ooghaaren zag Brand, dat hij juist zijn revolver in zijn broekzak liet glijden, en toen met schitterende oogen, terwijl zijn dikke lippen beefden, op de sofa toekwam.

„Zoo, meisje, mompelde hij voor zich heen,

het was op je zuster bedoeld — maar bij gebrek aan brood, hi hi hi....”

Hij stond nu voor de sofa, en strekte een bevende hand uit naar den mantel, dien hij met een ruk wegtrok.

En tegelijkertijd kwam Brand vliegensvlug overeind zitten, en zeide met een guitig knip-oogje:

„Kiekeboe! Dat had je zeker niet verwacht hé, jij oude schelm? Ja, nu kijk je leelijk op je neus! Je verwachtte een madeliefje, en je vindt een distel! Neen, laat die hand uit je zak!”

Ondanks het bevel had Goldman, die letterlijk schuimbekte van woede, na van zijn eerste verbazing bekomen te zijn, de hand naar zijn broekzak gebracht, maar reeds in de volgende seconde werd zijn pols, stevig als in een ijzeren tang gegrepen.

Raffles was haastig van achter zijn gordijn te voorschijn getreden, en belette Goldman, van zijn wapen gebruik te maken.

Hij keek een oogenblik, nu doodsbleek, van den eenen gemaskerde naar den anderen, trachtte zich nog te verweren, maar reeds was Brand opgesprongen, en had hem zijn revolver uit zijn zak gehaald.

Zonder iets te zeggen, wanend dat zijn leven er mee gemoeid was, liet Goldman zich zonder zich te verweren een prop in den mond duwen, en op de sofa vastbinden met de koorden, die Brand bij dergelijke ondernemingen steeds bij zich had.

En reeds had Raffles hem zijn sleutelbos uit den zak genomen.

En dit alles was zoo verbazend vlug in zijn werk gegaan, dat er zeker geen volle vijf minuten waren verlopen, sedert het oogenblik dat Goldman de kamer binnentrad.

Een kort oogenblik keek Raffles met ernstige blik op den gebonden schelm neer, en zeide toen afgemeten:

„Je schurkenstreken, Goldman, komen dus weder op je eigen hoofd neer. Je bent een nog grooter schoelje, dan waarvoor ik je hield. Dat is dus jouw manier om je te wreken. Nu, ik zal je nu de mijne laten zien!”

Hij gaf Brand een wenk, en beiden traden haastig door de slaapkamer, waar Mary nog altijd in diepe bewusteloosheid in haar stoel zat, de prachtig ingerichte werkkamer binnen, waar de brandkast stond.

Binnen enkele minuten had Raffles het meubel met behulp van een der sleutels van den eigenaar weten te openen, er al het geld uitgenomen, dat hij kon vinden.

Het was in hoofdzaak bankpapier en waardevolle effecten.

Hij liet de deur weer in het slot vallen, en de twee mannen gingen de slaapkamer weer binnen.

„Sla haar haar mantel om,” beval Raffles zacht. „Wij zullen haar aanstonds medenemen, en weer thuis brengen.”

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Het wees twee uur in den nacht aan.

Hij ging de kamer weer binnen, waar Goldman hem met blikken vol haat aanzag, liet zijn spottende oogen even over de fraai gedekte tafel gaan, en zeide koeltjes:

„Wij zullen je nu verlaten, Goldman! Je bent zoodanig gebonden, dat je jezelf binnen een kwartier gemakkelijk zult hebben bevrijd — maar dan zullen wij reeds ver weg zijn. Wie we zijn — misschien zul je het later wel te hooren krijgen! En laat het je een les zijn voor de toekomst! Je had willen vluchten met het geld dat ik je heb afgenomen, en je zult nu wel gedwongen zijn om te werken. Misschien — maar ik voor mij betwijfel het, zal die noodzakelijkheid een ander, en ook een beter mensch van je maken, en nu vaarwel — want ik hoop dat ik niet tot wederziens tot je behoef te zeggen. Wanneer ik dat zeg tot een man als jij — dan beteekent het meestal onheil voor den man dien ik aanspreek!”

Hij trok nog eens aan de koorden, overtuigde zich, dat ze inderdaad gemakkelijk binnen een kwartier losgemaakt zouden kunnen zijn, en het volgende oogenblik gingen hij en Brand haastig heen, terwijl de jongeman het meisje in zijn armen had opgetild, en haar voorzichtig de trap afdroeg.

Zij verlieten het huis door dezelfde deur waardoor zij waren binnengetroden en in zijn haast om weg te komen, liet Brand die deur ten halve aanstaan....

Zij gingen met hun levenden last door den nachtzwarten tuin. Raffles liet heel even het gefluit van den merel hooren, dat van den anderen kant van den muur aanstonds beantwoord werd, en toen tilden zij het meisje, nadat Raffles het eerst op den ladder was geklommen, op den muur, en vandaar in de armen van Henderson, die wel niet veel begreep van die plotselinge verschijning van een jong, bewusteloos meisje, maar zonder een woord te zeggen haar aanvatte, en voorzichtig in de auto vlijde.

De beide mannen namen ook in de auto plaats en toen zeide Raffles op gedempten toon:

„Rijd zoo vlug als je kunt naar de 23ste Straat Nr. 23.”

De auto zette zich in beweging. En juist op dat oogenblik sloeg Mary voor het eerst haar

prachtige, diepblauwe oogen op, keek verbijsterd om zich heen, zuchtte diep, bracht de hand aan het voorhoofd en keek toen nogmaals verwezen om zich heen, en tenslotte in het gelaat van Raffles, die zijn masker reeds weder had afgezet.

Zij scheen hem te herkennen, evenals Brand, glimlachte flauwtjes, en zeide met zwakke stem:

„Zijt gij daar weer, mijnheer? Gij die zoo vriendelijk voor ons geweest zijt? Waarom zit ik in een auto?”

„We brengen je naar huis, kindlief,” zeide Raffles op zachten toon. „Herinner je je niets van wat er vanavond is voorgevallen?”

Het arme kind scheen diep ergens over na te denken, bracht met een pijnlijken trek op het gelaat de hand aan het voorhoofd, en plotseling riep zij uit:

„Ja, nu weet ik het! Het was vreeselijk! Ik voelde eensklaps een zware hand om mijn hals, en het werd heelemaal donker, en ik kon maar alleen moeilijk ademen! Wat was dat toch! Het werd nacht om mij heen, en toen wist ik niets meer!”

„Denk er maar niet meer over, Mary!” zeide Brand vriendelijk. „Wij brengen je nu naar je zuster Jenny terug, en naar je moeder. Je zult heerlijk slapen, en alles zal morgen vergeten zijn!”

Mary keek Raffles aan, als om bevestiging te krijgen op die verzekering, en toen Raffles haar bemoedigend toeknikte, vatte zij met een naïef gebaar zijn handen, en zeide eenvoudig:

„Ik houd heel veel van u beiden! Ik weet wel dat gij het goed met mij en met mijn zuster meent en met vriend Jack ook. Zullen wij lang rijden? Ik vind het prettig!”

„Het zal wel ruim een uur duren, mijn kind!” zeide Raffles, zachtjes de kleine hand streelend.

Er werd weinig meer gesproken. Mary neuriede nu en dan zachtjes een liedje voor zich heen, alsof zij geheel alleen was, en het was duidelijk dat het meisje het geheele voorval als iets onbeteekenends beschouwde, en het reeds bijna vergeten was.

Henderson reed zoo vlug hij kon door de bijna verlaten straten van die doodsche wijk van Manhattan, en het was nog geen drie uur in den nacht toen de auto stilhield voor het huis, waar haar moeder en haar zuster zeker in doodsangst zouden wachten.

Raffles belde aan de groote huisdeur, en een oogenblik later werd die geopend door Jenny zelve, die een onderdrukte kreet slaakte, op het zien van Mary, die door Brand werd ondersteund, het meisje aan haar hart trok,

en haar met tranen in de oogen begon te kussen. Maar Raffles zeide:

„Breng haar maar spoedig naar boven, miss Jenny! Gij zult wel verbaasd zijn, dat wij haar terugbrengen, denk ik!”

„Mijn Hemel, mijnheer — wat is er toch gebeurd? Waar is zij geweest? Wij hebben zoo vreeselijk in ongerustheid gezeten! Om half een hebben wij de politie gewaarschuwd, maar wat kan men doen in een stad als deze? Wij hebben geïnformeerd of er soms een auto-ongeluk was gebeurd, en dat was ook wel zoo, in de afgelopen twee of drie uren, maar geen daarvan betrof mijn zusje! Waar hebt gij haar gevonden?”

Raffles scheen een kort oogenblik te aarzelen, en antwoordde toen:

„In het huis van Goldman, juffrouw Jenny!”

Het meisje slaakte een kreet, drukte de hand op het hart, terwijl zij met de andere het blonde haar van haar zuster bleef streelen, en riep uit:

„Dus toch! Jack vermoedde het aanstonds! Mijn Hemel, als er dan maar geen ongelukken gebeuren. Maar neen, dat kan nu niet meer — nu zij veilig hier is!”

„Wat bedoelt gij met die woorden miss?” vroeg Brand ongerust. „Wat vermoedde Jack? Dat uw zusje in zijn huis was?”

„Ja, dat geloofde hij!”

„Is hij nu bij uw moeder?” vroeg Raffles.

„Neen, mijnheer, — hij is zoowat twee uur geleden heengegaan — —”

„Zeide hij niet waarheen?”

Jenny wrong de handen, scheen zich eenigen tijd te bedenken, keek Raffles vol aan, en antwoordde toen:

„Hij zeide dat hij naar Goldman wilde gaan, omdat het volgens hem best mogelijk was, dat hij Jenny had laten ontvoeren, om wraak te nemen voor mijn weigering! Maar gij gelooft toch niet, mijnheer, dat Jack hem kwaad zal willen doen, nu hij haar daar niet meer zal vinden?”

„Ik hoop het, kleine Jenny — ik hoop het van ganscher harte!” antwoordde Raffles ernstig. „Waarom zou hij het ook doen, nu hij niet zeker weet dat zij er geweest is, en Goldman wel zoo verstandig zal zijn het te ontkennen? Hij zal hem trouwens niet eens binnenlaten!”

„Goddank! Dat is een pak van mijn hart!”

Maar nu trad Brand naar voren, en Raffles dacht dat zijn gelaat bleek was, toen hij een weinig schor sprak:

„Een oogenblikje! Als hij wilde, en god zocht — zou Jack wel binnen kunnen komen.

Ik heb bij mijn overhaast vertrek, en omdat ik uw zusje moest dragen, de tuindeur vergeten te sluiten, waardoor wij vertrokken —"

Brand begreep de volgende seconde dat hij een onhandigheid had gezegd, die Raffles zeer ernstig zou kunnen schaden, zoodra de inbraak ontdekt werd, maar aan het gelaat van den meester-inbreker, viel volstrekt niets te bespeuren — het stond onbewogen en strak als altijd.

Er was groote angst en ook verbazing te lezen op het gelaat van Jenny, toen zij langzaam herhaalde:

„Door de tuindeur? En pas een uur geleden? Maar — het is heel brutaal van mij, dat weet ik wel — wat was dan het doel van uw bezoek bij Goldman? Gij kon toch zelf onmogelijk weten, dat mijn zusje daar opgesloten werd gehouden?"

Brand wilde iets als antwoord stotteren, maar Raffles legde hem met een kort gebaar het stilzwijgen op en zeide:

„Het was louter toeval, Jenny! Wij kwamen dien Goldman op een zeer laat uur bezoeken — met een doel, dat voor u van geen belang is, en wij kwamen juist even nadat Mary zijn huis was binnengebracht."

Jenny keek Raffles aandachtig en met schuwen blik aan. Zij begreep instinctief, dat die zonderlinge man, die zoo onverwachts in haar leven was gekomen, iets verzwegen, dat zij niet mocht weten, iets geheimzinnigs dat boven haar begrip hing. Maar in ieder geval had hij dan toch haar zusje gered, dat hem met haar groote, blauwe oogen maar voortdurend stond aan te kijken, zooals een kind kijkt naar een prachtig stukspeelgoed. Die man was haar vriend — ook dat gevoelde zij als bij ingeving, en hij wilde niets anders dan haar geluk.

En toen gingen eensklaps hare gedachten weer naar Jack terug, en zij vroeg met een bevende stem:

„Zou Jack dadelijk terugkomen, denkt gij mijnheer?"

„Heeft hij u dat niet beloofd?"

„Dat wel! Hij zeide dat hij in ieder geval bericht zou komen brengen."

„Dan wachten wij ook hier!" zeide Raffles vastberaden. „Als hij twee uren geleden is heengegaan, dan kan het onmogelijk lang meer duren, of hij zal terug zijn gekomen. Wacht een oogenblikje — ik zal den chauffeur

mijn bevelen geven. Het is niet noodig dat onze auto hier in de straat gezien wordt."

Raffles trad weder op straat, sprak heel even met Henderson en de auto reed geruischloos weg, en verdween om den volgende straathoek.

Hij keerde terug, en de kleine stoet ging zwiingend de trappen op, tot zij het vertrek binnentraden, waar de oude moeder haar bevende armen uitstak naar haar wedergevonden kind, zonder echter te kunnen opstaan.

Mary knielde naast haar moeder neder, die met haar oude vingers het blonde hoofd streelde, en Jenny schonk koffie in, telkens naar de klok ziende.

Zij vroeg volstrekt niets meer. Het was alsof zij begreep, dat zij dat niet mocht doen, dat zij het geheim moest eerbiedigen van die twee mannen, die daar ook stil zaten, slechts zelden een woord met elkander wisselend.

Zoo verstreek een half uur, en de stilte in het vertrek werd alleen maar verbroken door het zachte gebabbel van moeder en dochter — precies twee kinderen, vond Brand, die nu en dan ontroerd keek naar dat groepje daar in den hoek onder de lamp. En weer verstreek een half uur, en nog een vol uur, — en nogmaals een uur —

De dag brak aan, somber en grauw. De moeder had zich reeds lang ter ruste begeven in haar slaapkamertje, daar heengerold in haar rolstoel door Jenny; ook Mary, die blijkbaar den toestand volstrekt niet bevatten kon, was gaan slapen, maar Jenny had koppig geweigerd hetzelfde te doen.

Wel had zij de beide vrienden herhaaldelijk gedrongen, om toch hun woning op te zoeken en rust te nemen, maar zij hadden geweigerd, alleen bezielde door den wensch om het meisje niet alleen te laten in dezen toestand.

Om acht uur, juist toen Raffles en Brand tenslotte opstonden om zelf een onderzoek te gaan instellen, begonnen de krantenjongens hun krijschende roep te laten schallen beneden in de straat. Een luid uitgeschreeuwde naam deed Brand de trappen afsnellen, en een ochtendblad kopen.

Hij vouwde het blad open, en het was hem alsof hij een slag op het hoofd kreeg:

Jozeph Goldman was dien nacht vermoord, en omstreeks half drie was Jack Drummer als de dader door de politie gearresteerd —

VIJFDE HOOFDSTUK.

DE INSTRUCTIE.

De jongeman stond een oogenblik als door den donder getroffen, maar toen hij boven zijn hoofd een raam hoorde openschuiven, trad hij haastig het huis weer binnen en ging naar boven, nog niet wetend, hoe hij het vreeselijke nieuws moest overbrengen.

Maar het was alsof Jenny aan zijn gezicht zag, dat er iets vreeselijks was gebeurd.

Voor hij het kon verhinderen had zij hem het ochtendblad uit de hand gerukt, en las met verwilderde blikken het bericht, dat aan al haar verwachtingen, zooeven uitgebloeid, een einde maakte.

Zij had het bericht nog maar ten halve uitgelezen, toen het blad uit haar sidderende vingers gleed, en zij met een doffen kreet op een stoel neerzank, en het gelaat in de handen begroef.

„Is het gebeurd?” vroeg Raffles op zachten toon, zich tot Brand wendend.

„Hij is door den ouden bediende, die wakker werd, bij den dooden Goldman aangetroffen, half verwezen!” antwoordde Brand zacht. „De bediende, ofschoon verstijfd van schrik, sloop weer weg, opende ergens een raam, en het toeval wilde dat er juist een patrouille-auto van de politie voorbij reed.”

„Heeft hij geen weerstand geboden?”

„Naar het schijnt moet hij zich als een lam hebben laten arresteren!”

„Hoe is Goldman gedood?”

„Met een enkelen messteek, die tusschen de schouderbladen is binnengedrongen en het hart doorboord heeft.”

„Van achteren ingestoken dus?”

„Ja.”

„Vond men een wapen bij Jack?”

„Een groot knipmes, maar dat is niet gebruikt. Het vertoonde tenminste geen enkel spoor van bloed. De moord is gepleegd met een dolkmes, dat in de wond is blijven zitten.”

„Nu, dan heeft hij het natuurlijk ook niet gedaan!” zeide Raffles eenvoudig.

Jenny, die de woorden gehoord had, hief eensklaps het hoofd op, en kreet woest:

„Natuurlijk heeft hij het niet gedaan! Jack is er den man niet naar, om een tegenstander, wie het dan ook zijn mag, verraderlijk van

achteren neer te stooten. Ik zweer u dat hij het niet gedaan kan hebben!”

„En dat zullen wij gauw genoeg aan het licht brengen, kleine Jenny,” zeide Raffles vriendelijk. „Mijn vriend en ik hebben redenen om er zeker van te zijn — dat de daad door anderen is gepleegd!”

Brand keek Raffles verbaasd aan, toen hem plotseling, als een bliksemflits, de gedachte te binnen schoot aan de twee kerels, die Goldman met een dreigement hadden verlaten, na zich te hebben beklagd over het te geringe loon, en die al heel gemakkelijk door de opengelaten tuindeur terug hadden kunnen keeren, om zich te wreken, en Goldman te bestelen!

Weliswaar sprak het bericht volstrekt niet van een aanval op de brandkast, maar het was heel waarschijnlijk dat de moordenaars op de vlucht waren geslagen toen zij Jack op zijn beurt hoorden binnenkomen.

Inderdaad, er konden onmogelijk meer dan tien minuten verlopen zijn tusschen het oogenblik waarop de beide schurken, Ted en Dave, het huis waren binnengedrongen, en dat waarop Jack Drummer door de open tuindeur binnenging.

Het was Brand een groote opluchting, dat het bericht er volstrekt niet van sprak, dat Goldman door zijn moordenaar gebonden werd. Het denkbeeld zou hem onverdragelijk geweest zijn, dat Raffles en hij, den man, al was hij dan een groote schelm, belet zouden hebben om zich tegen zijn moordenaars te kunnen verzetten.

Het blad deelde mede dat Goldman waarschijnlijk overvallen was, toen hij zich naar zijn slaapkamer wilde begeven.

De jongeman begreep echter wel, dat Goldman verder had willen gaan, en denkelijk op weg was naar de telefoon, om onmiddellijk de politie te waarschuwen.

Ook bedacht Brand, wat er wel zou geschieden, zoodra men ontdekte dat de brandkast bijna geheel ledig was gehaald.

Want het moest natuurlijk bekend zijn, dat er geld in die brandkast was geweest op het tijdstip van den moord.

Hij nam het blad nog eens op, las het bericht

over, en zeide op zachten toon tot Raffles, die in diepe gedachten verzonken bij het venster stond en naar buiten keek:

„Jack ontkent hardnekkig! Hij heeft voor den Rechtercommissaris verklaard, dat hij zich in het huis van Goldman bevond, omdat hij daar een onderzoek had willen instellen naar de verblijfplaats van het zusje van Jenny, met wie verloofd is. Hij heeft ook verklaard, dat hij de tuindeur op een kier vond, ongehinderd binnen kon komen, en de trap besteeg, dat wil zeggen de groote voortrap, die wij ook gebruikt hebben, zonder er aan te denken zijn schreden te dempen. Voorts zegt hij, dat hij den stelligen indruk heeft gekregen, twee gedaanten haastig aan het andere einde van de bovangang te hebben zien verdwijnen, toen hij, nog niets vermoedend, zijn voet op de bovenste trede van de hoofdtrap zette.”

„Dat laat zich alles dunkt mij zeer goed hooren!” zeide Raffles. „En de bediende, wat zegt die?”

„Wel, die heeft gerucht gehoord, iets als een val, heeft haastig een buisje aangeschoten en zijn broek, is de trap afgegaan — hij slaapt ergens boven in het huis — en zag op den drempel tusschen de eetzaal en de slaapkamer allereerst het vooroverliggende lichaam van zijn meester, met „iets dat uit zijn rug stak” en over hem heengebogen een man, dien hij alleen op den rug kon zien. Deze scheen niets van zijn aanwezigheid te bemerken, en de bediende kon dus ongemerkt weer wegsluipen en de politie waarschuwen.”

„Hoe nam de Rechtercommissaris die verklaringen op?”

„Volgens dit bericht gelooft hij er niet veel van! En — dat kan ons ook niet verwonderen, Edward! Want hij stelde de vraag, waar dan ergens dat meisje was, dat hij had willen redden.”

„Wat antwoordde hij?”

„Dat hij zich vergist had, anders niet, dat hij den schurk zeker ten onrechte had verdacht. Toch wees hij op de voor twee personen gedekte tafel, maar dat kon natuurlijk geen bewijs hoegenaamd heeten.”

„Heeft de politie de touwen in de kamer niet gevonden, waarmede Goldman gebonden was?”

„Zeker — maar daaraan schijnt zij volstrekt geen beteekenis te hechten!”

„Dat is bijzonder snugger van de politie!” merkte Raffles ironisch op.

En nu wendde hij zich tot Jenny, die nog altijd voor zich uit staarde, de handen ineengeknepen, en zeide op een toon, die voor hem

buitengewoon zacht en vriendelijk was:

„Lief kind — je behoeft volstrekt niet te wanhopen, want ik geef je de verzekering, en ik weet wat ik zeg, dat je Jack nog voor het vallen van den avond, in je armen zult kunnen sluiten, volkomen schoongewasschen van het minste aasje verdenking!”

Het meisje sprong op, en haar oogen straalden eensklaps helder, toen zij met een zenuwachtig lachje uitriep:

„Als gij het mij belooft, mijnheer — ik weet niet hoe het komt, maar dan ben ik er ook zeker van! Gij gelooft immers niet aan zijn schuld?”

„Zeide ik u dat niet reeds? Ik geloof niet alleen niet aan zijn schuld, maar ik heb alle redenen om er vast van overtuigd te zijn, dat Jack met de geheele zaak niets te maken heeft! Hij is er wel geweest, maar hij pleegde de daad niet — hij vond Goldman reeds dood. Dat hij een oogenblik zeer ontdaan over hem heengebogen heeft gestaan, is waarlijk geen wonder!”

Weer wierp het meisje hem een zonderlingen, onderzoekenden blik toe, een kort oogenblik was het alsof zij iets wilde vragen, maar toen stak zij Raffles de kleine hand toe, met een aandoenlijk gebaar van onderwerping, en zeide zachtjes;

„Ik vertrouw op u, en op uw vriend! En nu ga ik zien naar mijn arme, kleine Mary, wat moet zij hebben uitgestaan!”

„Veel minder dan gij vermoedt, miss Jenny! Door haar toestand is alles maar ten halve tot haar doorgedrongen. En denk ook niet, dat ik afzie van mijn plan, door wat er nu geschied is! Laat haar goed uitslapen — en vanmiddag zal ik haar doen onderzoeken door den professor, dien ik op het oog heb. En voor dien tijd — heb ik andere zaken te verrichten, die van nog dringender aard zijn — ik ga de ware misdadigers opsporen!”

„Weet gij dan wie ze zijn?” vroeg het meisje, hem met groote oogen aanziende.

„Ik ken hunne voornamen, en hun gezichten, laat je dat voldoende zijn, kindlief,” antwoordde Raffles met een glimlach. „En nu hebben wij hier lang genoeg vertoefd, wij moeten aan het werk gaan, en jij moet onmiddellijk rust gaan nemen, dapper, klein ding, want de nachtwaak heeft je uitgeput.”

„Maar gijzelf en uw vriend, mijnheer — moet gij niet slapen? Het is toch onmogelijk, dat gij het zonder nachtrust kunt stellen!”

„O, wij zijn aan dergelijke dingen gewend — en vannacht kunnen wij onze schade inhalen!” antwoordde Brand met een lach.

„Mijn vriend heeft gelijk — wij zijn gehard. Nu, tot vanmiddag — en wie weet komen wij wel niet alleen terug!”

Nog een handdruk, een bemoedigende blik, en Raffles en Brand verlieten het vertrek, daalden haastig de trappen af, en stonden het volgende oogenblik op straat.

En het was ook hoog tijd, want zij waren nog geen blok verder, of zij hoorden het geraas van een politie-auto, die voor de deur stilstond van het huis dat zij zooeven verlaten hadden.

„Wat heeft dat te beduiden?” vroeg Brand, een weinig verschrikt.

„Nu, dat is maar voor één uitlegging vatbaar, denk ik!” gaf Raffles ten antwoord. „Jack zal natuurlijk hebben herhaald, dat hij werkelijk meende dat de kleine Mary in het huis van Goldman was, zoolang, tot de inspecteur bevel heeft gegeven ten huize van dat meisje te gaan onderzoeken of zij werkelijk vermist is geweest.”

„En zal Jenny de waarheid zeggen?”

„Wat zou zij anders kunnen doen? Het is immers het eenigst motief, dat Jack in dat huis kan hebben gebracht. Heeft zij bovendien de politie van de wijk niet gewaarschuwd? Zij zal wel zoo verstandig zijn om de waarheid te zeggen!”

„Dan ben ik benieuwd, hoe de politie het verklaart, dat de kleine Mary zoo eensklaps weer uit dat huis verdwenen is!” riep Brand hoofdschuddend uit.

„O, de politie verklaart zelden iets — zij houdt alleen maar rekening met feiten!” hernam Raffles spottend.

„Maar Jenny zal over ons praten — en haar zusje Mary nog meer!”

„Laten zij maar! Dat is voordeelig voor Jack! Zij zijn knap als zij ons vatten — en voor de duisternis zal alles immers reeds opgehelderd zijn!”

„Je bent toch niet van plan om jezelf te gaan aangeven?” vroeg Brand ontdaan.

„Ik zou geen oogenblik aarzelen om dat te doen, als het noodig mocht zijn — maar het zal niet noodig wezen!” antwoordde Raffles. „Ik denk wel dat ik achter de schermen zal kunnen handelen.”

„Maar hoe die schurken, die Ted en die Dave, in een stad als New-York zoo spoedig terug te vinden?” zeide Brand weer, met een gebaar van wanhoop.

„Het zou bijna onmogelijk zijn — als ik geen aanknoopingspunt had, Brand! Die Dave, de kerel met zijn rood haar en zijn stierennek, woonde nog pas een half jaar geleden in

de havenbuurt, tezamen met een vrouw, die zeer bekend is bij de politie. Ted moet een boezemvriend van hem zijn.”

„In dat half jaar kan hij wel tienmaal verhuisd zijn!”

„Ik geloof het haast niet en in ieder geval zullen wij dat onderzoeken! Natuurlijk niet in de kleeren, welke wij nu dragen, maar behoorlijk vermomd. En hebben wij hen eenmaal — dan zullen wij hen volgen als bull-honden.”

„Maar hoe zul je hen ooit tot bekentenis kunnen dwingen?” merkte Brand op een toon van twijfel op.

Raffles dacht een oogenblik na, en antwoordde toen luchthartig:

„Dat is een zaak van ondergeschikt belang! Zij zullen wel moeten bekennen, als hun het vuur na aan de schenen wordt gelegd! Er zijn middelen genoeg. Ik wil je bijvoorbeeld wijzen op het dolkmes, dat in de wonde is blijven zitten, en dat natuurlijk erkend moet worden als toe te behooren aan een van die schavuiten. Was het een nieuw mes?”

„Neen, integendeel tamelijk oud, en herhaaldelijk geslepen.”

„Dan ken ik het, dan heb ik het tijdens onzen strijd tegen het Kwade Oog op slechts weinige decimeters van mijn gelaat zien schitteren!” riep Raffles opgewonden uit. „O, maar dan ontkomt mijnheer Dave mij ook niet! En als zij zich halsstarrig mochten toonen, als al hun vrienden weigerachtig mochten zijn, te getuigen dat zij het mes herkennen, dan weet ik nog wel een truc, om hen tot bekentenis te dwingen! Dan zullen wij een kleine komedie opvoeren, waaraan zij geen weerstand zullen kunnen bieden!”

Het spreekt vanzelf dat dit gesprek werd voortgezet, nadat Raffles en Brand de zijstraat waren ingeslagen, want zij waren er volstrekt niet op gesteld, zoo dicht in de nabijheid van die gevaarlijke politie-auto te blijven.

„Maar zouden wij niet eerst een paar uren rust nemen?” begon Brand weer. „O, ik heb volstrekt geen slaap — maar wij doen mischien beter, in een frisschen staat te handelen!”

„Laten wij handelen in een onfrisschen staat, Brand — maar dan ook snel!” antwoordde Raffles kortaf. „Voor het oogenblik wanen Dave en Ted zich nog in veiligheid, omdat de politie den verkeerde beet heeft — maar wie kan zeggen of zich niet iets zou voordoen, waardoor zelfs de politie wel genoodzaakt zou zijn, tot het inzicht te komen, dat Jack wel eens onschuldig kon zijn? Wie hier snel helpt — die helpt dubbel! Kom vlug mede — Henderson staat daar al met de auto op ons

te wachten, en zal volstrekt niet begrijpen, wat er gebeurd is, de arme kerel."

En zoo was het ook! De brave reus had dien geheelen nacht rustig achter zijn stuurwiel zitten dommelen, zonder er ook maar een oogenblik aan te denken, zijn post te verlaten.

En hij was onmiddellijk klaar wakker, toen Raffles hem op den schouder tikte, dacht er niet aan om een vraag te stellen, maar knikte

tevreden, toen Raffles hem op zachten toon toevoegde:

"Wij hebben een moeilijk, en misschien ook wel gevaarlijk karweitje voor den boeg, waarbij wij je hulp onmogelijk kunnen ontberen! Rijd ons zoo vlug je kunt naar huis, waar wij ons zullen verkleeden — dan naar het hoofdbureau van politie — en daar zullen wij je wel nadere bevelen geven."

ZESDE HOOFDSTUK.

DE DOODE SPREEKT.

Het was bijna twee uur in den middag, toen drie mannen, die er weinig vertrouwen wekkend uitzagen in hun afgedragen kleeren en hun groote luifelpetten, in een van die naargeestige, sombere wijken van New-York liepen, waar de armoede meesteres is, en de misdaad welig tiert.

Het waren Brand, Raffles en Henderson, en zoo uitmuntend waren zij vermomd, dat hun nieuwe vrienden uit de 23ste straat hun zeker niet zouden hebben herkend.

Zij hadden eenige minuten zwijgend voortgelopen in een morsige straat met bouwvalige huizen, toen Brand op zachten toon zeide, wenkend naar een hoekhuis, in welks benedenverdieping een uitdragerij was gevestigd:

"Daar moet het zijn! En ik weet nu zeker dat wij het doel naderen, en als hij nu maar thuis is — en Ted ook, dan ontsnapt hij ons niet!"

"Volgt de auto met de agenten ons nog altijd?"

"Ja, maar op een veiligen afstand. Anders zou Dave stellig gewaarschuwd worden, want hij is drommels sluw, en aan den haal gaan, en het huis lijkt wel een doolhof met allerlei trapjes, portalen en gangetjes, en drie uitgangen, terwijl hij bovendien langs het dak zou kunnen ontsnappen, en aan dat gevaar mogen wij ons niet blootstellen."

"Zouden die twee alleen zijn?"

"Ik hoop het, want des te spoediger zal het zijn afgeloopen! Maar als hij vrienden bij zich heeft — dan zal er gevochten moeten worden!"

"Ik betwijfel of we zelfs wel tot hem zullen kunnen doordringen!"

"O, laat dat maar gerust aan mij over! Ik heb het uiterlijk aangenomen van een van zijn oude vrienden, die, zooals de politie mij zeide, juist dezer dagen uit de gevangenis is ontslagen. Die kent ook den uitdrager, tevens een berucht heler, en die zal ons rustig naar boven laten trekken, reken daar maar op!"

"Weet je wat me nog steeds verbaast? Dat de politie zoo grif heeft toegestaan om de proef te wagen!" merkte Brand op —

"Dat vind ik volstrekt niet! De inspecteur van de wijk zou al een zeer zonderlinge opvatting van zijn plicht hebben, als hij niet iedere gelegenheid had aangegrepen, om de ware schuldigen in handen te krijgen. Zoo'n man denkt natuurlijk altijd aan bevordering, en dit is een prachtige gelegenheid om zijn naam bekend te maken! Bedenk eens, wat een romantisch geval — en hoe geheimzinnig! En dat hij een flauw vermoeden heeft, wie hem de hulp aanbiedt, wat doet dat er toe, zolang hij daarvan geen misbruik maakt! En nu genoeg gepraat, en aan het werk! Henderson, geef goed acht, en blijf dicht bij ons! Heb je de boeien gereed?"

"In iedere buitenzak twee paar, mylord!"

antwoordde de reus grinnikend, die er uitzag om van te ijzen — zelfs in deze buurt, met zijn ongeschoren kaken, zijn groote pet, het sluike haar over zijn voorhoofd, en een paar zwarte vegen over zijn gezicht.

Nu waren zij den uitdragerswinkel genaderd, en traden onbeschroomd binnen. Zij wisten dat de auto met de zes of acht agenten op een veiligen afstand wachtte buiten het gezicht en het gehoor van de gezochten.

Achter de toonbank stond een klein, buitengewoon leelijk mannetje met een warrigen zwarten baard, waarin veel grijze haren liepen, een smerig calotje op, en een uiterlijk dat aan een kelderkat deed denken!

Hij had snel het hoofd opgeheven, maar de trekken van zijn spits gezicht verhelderden zich, toen hij Raffles zag, en hij spleet zijn mond zoo ver mogelijk open, zoodat zijn drie of vier hem nog restende, zwarte tanden zichtbaar werden, en zeide gul:

„Geluk gewenscht met je terugkeer in de groote wereld, Ben! Je bent een dag vroeger dan we je verwachtten — je hebt zeker goed opgepast in de nor. Moet je Dave hebben?”

„Subiet! Er is een prachtzaakje aan de hand! Is hij boven?”

„Met Ted en de jongens — en Lize is er ook bij! Wacht, ik zal waarschuwen — je moet weten — het is niet zuiver voor hem op dit oogenblik — hij zal het je misschien zelf wel vertellen!”

Het kleine mannetje trad in een donkeren hoek van zijn rommeligen winkel, waar het muf rook naar allerlei oude kleren, en scheen daar een kort oogenblik te spreken in het uiteinde van een soort spreekbuis.

Toen kwam hij knikkend en grijnzend en handwrijvend weer terug, en zeide:

„Of de heeren maar in de groote salon willen komen! Je wordt met open armen ontvangen, hij zit net op zwart zaad, en kan wel een paar centen gebruiken!”

Raffles knikte hem toe, en de drie mannen sjokten heen, en begonnen, heel achter in den langen, smallen winkel, een vermoldde trap te beklimmen, die zich naar boven wendde, een paar malen een klein portaal vormde, waarop duistere gangetjes uitliepen.

En het was maar goed, dat Raffles dit huis kende van vroeger, — goed, dat de strijd met de vreeselijke Bende van het Kwade Oog, hem in dit New-York van de misdaad, zooveel kostbare wetenschap aan de hand had gedaan, die hem nu zoo voortreffelijk te stade kwam.

Hij vergiste zich geen oogenblik, stond nergens stil, behoefde nergens te vragen — het-

geen trouwens onmogelijk zou zijn, want het drietal kwam niemand tegen op die donkere trap, en bereikte tenslotte een wat grooter portaal, zonder dat men juist kon zeggen op welke verdieping men zich bevond, waarop eenige deuren uitkwamen.

En daar de drie mannen hun stappen volstrekt niet gedempt hadden, hetgeen argwaan zou hebben opgewekt, zoo werd een van die deuren opengeworpen, en Dave Mac Farlan in persoon verscheen met uitgebreide armen op den drempel, en schreeuwde met een schorre stem luidruchtig:

„Kom er in, broertje! Je bent welkom!”

„Dat hoop ik!” antwoordde Raffles lakoniek.

„Wie heb je daar bij je? Die snuiters ken ik niet!”

„Die hebben met me in de bajes gezeten!” antwoordde Raffles bedaard. „Ze mogen toch zeker ook wel binnenkomen?”

„Nogal glad! Hoe meer zielen, hoe meer vreugd! Maar dan ben ik toch bang dat er geen drank genoeg meer zal zijn. Lize, is er nog een drupje voor de mannen?”

Terwijl dit gezegd werd, waren allen weder binnengetreden, en stonden nu in een vrij groote, maar tamelijk smerige kamer, met versleten meubelen, een vierkante tafel in het midden onder een gaslamp, een groot rustbed, waar op dit oogenblik een stuk of vijf mannen plaats hadden gevonden, benevens de eenige vrouw van het gezelschap, een stevige deerne met kort afgeknipt rosblond haar, en stekende, zwarte oogen. Dat was Lize, de vriendin van den heer des huizes.

Bij het venster stond Ted, de medeplichtige van Dave.

Ook Brand herkende hem onmiddellijk, maar hij zorgde wel, niets daarvan te laten blijken.

En zooals meestal, gingen aller blikken bijna aanstonds over de hoofden van Raffles en Brand heen naar den reus, die daar op zijn groote voeten achter hen binnenstapte, en die op dat oogenblik juist zijn verschrikkelijke handen uit zijn zakken haalde.

Het was de onuitgesproken bewondering van deze lieden voor de lichamelijke kracht, die zich nooit en nergens verloochent. Zij keken stom naar de geweldige schouders, de machtige armen, de breede borst, die wel een huis scheen te kunnen torsen, en de kaarsrechte, aan rotspilaren herinnerende beenen. Maar de vuisten vooral hadden hun aandacht — vuisten met vingers, die ringen droegen, waardoor men met gemak een vijf-dollar stuk scheen te kunnen steken.

Die reus had de deur nu achter zich dicht-

gedaan, en keek vriendelijk grijnzend rond, en telde de aanwezigen eens. Er waren zeven mannen, en dan de vrouw, Lize.

Raffles vond het een tegenslag waarop hij eigenlijk had moeten rekenen, maar Henderson dacht daar zelfs niet aan, en had er evenmin aan gedacht, als er twintig mannen waren geweest. Alleen de ruimte leek hem wel wat benepen, maar men zou zich weten te behelpen! Reeds had Brand hem met een snellen oogwenk, Dave en Ted achtereenvolgens aangewezen.

Ted was middelmatig van grootte en scheen heel vlug te zijn, maar Dave was een mannetjesputter, en alleen een weinig log.

Reeds was Lize opgestaan, om te zien of er nog wat van die miserabele gesmokkelde brandewijn voor de gasten over was, toen Raffles bedaard zei, de hand opheffend:

„Laat dat maar Lize! Ik kom niet om te drinken — ik kom om met Dave over zaken te spreken! Eigenlijk had ik het liever onder vier oogen gedaan, Dave, gaat dat niet?”

Er werd reeds een afkeurend gemompel gehoord, en Dave zei dadelijk vol verontwaardiging:

„Is het je in je hersens geslagen Ben? Sinds wanneer heb ik geheimen voor de jongens. Zeg maar op wat je te zeggen hebt, en doe het waar ze bij zijn! Zeg, je bent niet zuinig veranderd hoor, daar in je cel! Je bent mager geworden ook — en het is net of je oogen een andere kleur hebben gekregen. Nou, steek dan maar van wal!”

„Ik kwam om zaken, Dave, maar we moeten elkaar goed begrijpen! Mag ik nog eens even je hand vasthouden?”

Met een onwillekeurig gebaar stak de roodharige kerel hem verwonderd de hand toe, en het volgende oogenblik zat de pols van die hand in een boei geklemd.

Maar voor de tweede had Raffles geen gelegenheid en geen tijd, want met een waar gebrul rukte Dave zijn hand achteruit, en schreeuwde heesch:

„Wel vervloekt! Wat is dat voor een grap! Jongens — dat zijn stillen! Ze willen een kameraad te pakken nemen! Hou ze vast, dan smeet ik hem! Kom mee Ted — anders zijn we gepiept!”

Maar dit was nu geenszins de bedoeling van Raffles, en hij velde dan ook kortberaden den eersten den besten man, die onder het bereik van zijn vuist kwam.

En de volgende seconde reeds werd de groote kamer een tooneel van woedenden strijd.

De messen werden getrokken, en Lize had haar kleine browning te voorschijn gehaald die haar echter gelukkig door Brand uit de hand werd geslagen, voor zij er gebruik van had kunnen maken.

Het wapen vloog in een donkeren hoek van de kamer, het bleef daar liggen tot het einde van den strijd.

Dave, wiens oogen plotseling met bloed belopen waren, sloeg woedend met zijn geboeiden pols, die nu een gevaarlijk wapen werd, omdat de tweede, losse boei er aan een eind ketting bijslingerde, en trof eenmaal Raffles met het staal gevoelig op den benedenarm.

Maar reeds had Henderson zich lachend in het gewoel geworpen, en zijn verschrikkelijke vuist trof den roodharigen bandiet in de maagstreek en deed hem als het ware dubbelklappen.

Hij wentelde zich kreunend over den vloer, en hinderde aldus zijn makkers in hunne bewegingen, die met hunne messen op de gewaande rechercheurs waren ingedrongen.

Wat Ted betreft — hij scheen de voorzichtigheid als het beste deel van den moed te beschouwen, en poogde tersluiks een kleine deur te bereiken, achter de rustbank, teneinde ongezien weg te sluipen.

Maar Brand had hem in het oog gehouden, wipte met een sprong over het rustbed heen, sloeg den man met een welgerichten kaakslag neer, en voor Ted weer tot bewustzijn was gekomen, had de jongeman hem reeds lang op behendige wijze de boeien weten aan te doen!

Lize, hoewel ontwapend, dacht er niet aan zich gewonnen te geven, maar vocht als een razende furie, en viel Raffles aan met de pook die zij van naast de kachel had weggerukt.

Eenmaal sloeg zij hem met volle kracht met het ijzeren voorwerp op het hoofd, en het was maar goed dat wegens het gedrang de slag een weinig van zijn richting afweek, en dat Raffles een dikke pet droeg, en een goedgevulde pruik.

Hij weerde met de rechterhand een tweede slag af, terwijl hij met den linkervuist een anderen tegenstander midden tusschen de oogen raakte, die achteruitdeinsde, tegen de tafel aanbotste, en dat meubelstuk met zich meesleepte in zijn val.

De verwarring steeg ten top, maar nog altijd stond Henderson lachend midden in de kamer, en zijn steenharde vuisten zwaaiden in het rond, en alle messen ten spijt moesten zijn tegenstanders het onderspit voor hem delven.

Een hunner raakte hij zoo geweldig tegen de kin, dat de man als het ware plotseling

weg was, en zich onzichtbaar maakte in een donker hoekje van de kamer, waar hij als een hoop oude kleren bleef liggen, zonder een enkele beweging te maken.

Maar Dave was alweer bijgekomen van den slag, en wankelde op Raffles toe, met een stoelpoot in zijn geboeiden vuist.

Hij zou echter niet toestaan, want vlugger dan de gedachte schoot de vuist van Raffles uit, en trof hem op de goede plek.

De tafelpoot ontgleed aan zijn vingers, en hij viel dwars over het rustbed heen, terwijl een van zijn makkers over zijn beenen struikelde, die juist op het punt had gestaan, Brand verraderlijk van achteren zijn mes in de ribben te stooten.

Van dat oogenblik af kon de strijd als beslist worden beschouwd.

Wel had Lize zelf een der gevallen messen opgeraapt, en stormde, gillend van woeste drift en wraakzucht op den reus toe, maar het verging haar slecht, want Henderson ving haar als het ware op zijn half gekromden arm op, ontnam haar het mes, slingerde het weg, en duwde de vrouw zoo hardhandig van zich af, dat zij ter aarde stortte en kreunend bleef liggen, terwijl zij zich langs de slapen wreef.

Haar hoofd had de omgevallen tafel geraakt, en zij was half bewusteloos.

Vlug had Raffles ook de tweede boei om den pols van Dave vastgemaakt, en toen hij nu naar het raam trad, het openwierp, en een snerpand gefluit liet hooren, begrepen de beide boeven, die nog in staat waren om zich te bewegen, dat de overwinning aan de tegenpartij was gebleven, en dat zij het verstandigst zouden doen, het spel op te geven, en hun biezen te pakken.

Zij slopen naar de kleine zijdeur, Brand wilde hen nagaan, maar Raffles zeide schouderophalend:

„Laat hen maar loopen Brand! Het was ons niet om die mannen te doen, en bovendien zit dit huis vol gevaarlijke hinderlagen, en wanneer je hen wat ver naging, zou je kans loopen, van uit een dwarsgang te worden neergelegd. Wij hebben de twee vogels, op wie de jacht bedoeld was, en dat moet ons voldoende zijn! Ik geloof dat ik daar de auto al hoor.”

Inderdaad, op het gefluit van Raffles was de politie-auto snel komen aanrijden, nog voor zij stilstond sprongen er een zestal agenten af, die haastig het huis binnen stormden, en na eenig zoeken en misloopen, op het geroep van Brand het juiste portaal bereikten, en even op den drempel bleven staan, tot een van hen vol bewondering zeide:

„Dat is knap werk, mijnheer! Het ziet er uit als een slagveld! Zijn er dooden?”

„Nu, dat geloof ik haast niet, agent!” antwoordde Raffles glimlachend. „Maar een paar van die heerschappen zullen toch wel eenige maanden noodig hebben, alvorens zij weer in het bezit van al hun ledematen zijn. Wat die vrouw betreft, zij is alleen maar een beetje duizelig — en het is een gevaarlijk karonje.”

De agent was op haar toegetreden, richtte zich op, en riep verheugd uit:

„Gij hebt het goed gezien, mijnheer — het is waarachtig Lize, naar wie we reeds lang zoeken! En dat is zonder eenige twijfel Dave Mac Farlan! En die zou dus, zooals gij zegt...”

„Hij en die kerel daar hebben Goldman vermoord!” antwoordde Raffles op zachten toon.

De agent haalde even de schouders op en zeide even zacht:

„U zult het moeten kunnen bewijzen, mijnheer!”

„Dat zal ik!” zeide Raffles kortaf. „Breng hen spoedig weg, want de buurt is gevaarlijk, en als wij talmen, gaan twee van de schelmen, die konden ontvluchten, misschien hulp halen!”

De agenten handelden vlug en afdoende.

De beide geboeiden werden naar het portaal gebracht, en de drie mannen, die zwaar gewond op den grond lagen buiten bewustzijn, werden later naar beneden gedragen en vervoerd met de snel ontboden autobrancard der politie. Hetzelfde lot onderging ook de vrouw, die een vrij onbeduidende hoofdwonde had gekregen.

Maar Dave en Ted hadden op zachten toon eenige woorden met elkander kunnen wisselen en toonden zich, op straat gekomen, zeer verontwaardigd over hun arrestatie!

Dave, met een woesten blik van terzijde op Raffles, riep luidkeels, dreigend zijn geboeide vuisten opheffend:

„Ik moet weten waarvan ik beschuldigd word, want ik ben een vrij, Amerikaansch burger!”

„En je zult ook wel als een vrij Amerikaansch burger op den electrischen stoel eindigen, Dave?” zeide een der agenten spottend. „Kom man, je weet drommels goed, waarvan je beschuldigd wordt. Houd je maar niet van den domme! Wel eens van Goldman gehoord?”

Even vertrok het gelaat van den schurk, en toen antwoordde hij schouderophalend:

„Iedereen heeft van Goldman gehoord! Wat zou het? Wat heb ik met hem te maken?”

„Dat zul je gauw genoeg zien! Stap nu maar

in, en maak geen praatjes! Volg het voorbeeld van Ted, die is verstandiger."

Onwillig, grommend als een gevangen wild beest, stapte Dave in den gevangeniswagen, en toen wendde de agent zich tot Raffles met de woorden:

"Stapt ook gij maar in, mijnheer, ik heb instructie om u tegelijk naar den inspecteur te brengen! Maar wat ik met deze mannen moet doen — dat weet ik niet!"

"De grootste kan naar huis gaan! Maar deze heer zal mij nog wel moeten assisteerden."

Hij knikte Henderson toe, die in het zonnigste humeur van de wereld scheen te zijn, en de reus slenterde weg, en drie kwartier later stonden Dave en Ted voor den inspecteur, die achter zijn bureau was gezeten, hen beiden lang en scherp opnam, achterover in zijn stoel leunend, en toen langzaam sprekend tot een der agenten zeide, die de gevangenen hadden binnengeleid:

"Breng dien eenen kerel, Ted heet hij geloof ik, maar zoolang weer weg. Ik zal het eerst met dezen vriend eens beproeven!"

Ted werd weggebracht, en nu stond Dave daar alleen, met een koppige uitdrukking op zijn gelaat, het hoofd gebogen, en schuw om zich heenziende.

De inspecteur boog zich voorover, met de ellebogen leunend op zijn bureau, de kin op de handen gesteund, en begon:

"Je naam?"

"Dien zal u wel kennen!" antwoordde Dave grommig. "Dat is allemaal maar malligheid!"

"Je naam!" herhaalde de inspecteur streng.

"Ik heb dikwijls genoeg gezeten — ik ben Dave Mac Farlan, en dat weten jullie drommels goed!" antwoordde de bandiet stug.

"Wel Mac Farlan, dan zul je mij wel eens willen zeggen, hoe jij in den afgeloopen nacht je tijd hebt doorgebracht!" hernam de inspecteur langzaam, en steeds den gevangene door-dringend aanziende.

Nu was Dave niet van slimheid ontbloot, en hij begreep onmiddellijk dat het gevaarlijk zou zijn, om te zeggen dat hij den nacht in zijn huis had doorgebracht, zelfs al zou Lize wel bereid zijn, om een meened te zweren.

En daarom antwoordde hij onverschillig:

"Tot elf uur thuis geweest — en toen gaan zwerven, in de hoop op een zaakje. Dat mag u gerust weten!"

"Welzoo. En — kan dat zaakje je dan soms in de buurt hebben gebracht van het huis van den effectenhandelaar Jozeph Goldman, in de zoste straat?"

Weer liep die zonderlinge rilling over het

grove gelaat van den misdadiger, maar hij had de vraag wel verwacht, en antwoordde onverschillig:

"Ik heb vannacht geen poot in die straat gehad!"

"Niet? Dan wil je mij misschien wel eens verklaren, hoe het mogelijk kon zijn, dat wij je mes hebben gevonden in het huis van Goldman."

Plotseling had de inspecteur naast zich gegrepen in een lade, en hield nu bij het heft een groot knipmes omhoog, met een beenen handvat en waarvan het lemmet met een laag opgedroogd bloed was bedekt.

De bandiet verbleekte merkbaar, en hij moest een oogenblik slikken, voor hij met onvaste stem kon antwoorden:

"Waarom moet dat mes van mij zijn? Ik ken het niet — ik heb het nooit gezien!"

"Weet je dat wel zeker, Dave, er zijn anders menschen genoeg, die willen bezweren dat het jou toebehoort!"

"Dan zweren ze vals!" riep Dave op woesten toon. "Zulke messen gebruik ik nooit! Bewijs het, dat het van mij is! Het is een mes zooals er hier in New-York duizenden gedragen worden."

"Maar er staat een groote M. in het been van het handvat gegrift, Dave."

"Wat zou dat? Moet dat een bewijs verbeelden? Ik weet niet wat u wilt."

"Dat zul je gauw genoeg merken, Dave!" hernam de inspecteur, dreigend nu. "Jij en Ted hebben Goldman overvallen, vannacht, en jij of je medeplichtige, maar heel waarschijnlijk jij, hebt hem met dat mes van achteren neergestoken!"

"Zegt Goldman dat zelf?" riep Mac Farlan met woesten spot.

De inspecteur keek den schurk recht in het gelaat, en antwoordde toen heel langzaam, terwijl hij het bebloede mes tusschen zijn vingers liet schommelen:

"Wie weet, Dave? Somspreken de dooden wel eens! Je ontkent, iets met de zaak uitstaande te hebben?"

"Ieder woord!" gromde Dave.

"Het mes is niet van jou?"

"Nooit geweest!"

"Ted was niet in je gezelschap?"

"Dat zeg ik niet! Wij hebben samen gezworven, en samen zijn wij laat in den nacht thuisgekomen. Het was zoowat half drie. Het kan navraag lijden."

"Wij zullen het ook zeker navragen, Dave, als het tenminste nog de moeite waard is!" hernam de inspecteur. "Je bent een verstokte

booswicht, die graag een ander laat boeten voor wat je zelf gedaan hebt, en wij zullen eens zien, hoever je koppigheid gaat! Misschien zul je anders praten — als je eenmaal met Goldman geconfronteerd wordt!"

Er gleed een spottend lachje over het wreede gelaat met de breede roofdierkaken en de diep in het hoofd liggende oogen, en Dave zeide onverschillig:

„Confronteer maar raak! Ik zal tot het laatste volhouden, wat ik zooeven gezegd heb! Als er iemand gearresteerd is — dan verdient hij het ook! Wat moet al dat gepraat? Ik heb de kranten gelezen, en zooals het daar in staat, zal het ook wel gegaan zijn."

„Wij zullen zien!" hernam de inspecteur kortaf.

Hij drukte op een knop aan de onderzijde van zijn schrijftafel, een agent verscheen, met wien hij fluisterend eenige woorden wisselde, toen stond hij op, wees naar de deur, twee agenten namen den geboeiden schurk weder tusschen hen in, en met gebogen hoofd ging hij heen, maar met een vastberaden, tartenden trek om den mord.

De inspecteur sloot den kleinen stoet.

Buiten begon de schemering reeds te vallen, en hier binnenin het groote gebouw, had men de lichten reeds moeten ontsteken.

De vier mannen gingen door een lange, gewitte gang, daalden een trap af, schreden nogmaals door een gang, die dwars op de eerste stond, en die door een paar elektrische lampen werd verlicht, en toen hield de kleine troep halt bij een ijzeren deur, op een kier staande en waarbij een cipier met de sleutelbos in de hand de wacht scheen te houden.

De beide agenten duwden Dave, die onwillig scheen, naar binnen, en de inspecteur volgde.

Zij bevonden zich in een soort van keldervertrek, met lichtgrijze wanden, een enkel, hoog tegen de zoldering aangebracht, stevig getralied venster, en verlicht door een viertal elektrische lampen van groote lichtsterkte, opgehangen in de vier hoeken van de zoldering.

Er was nog een vijfde lamp, die op dit oogenblik niet brandde, en die was opgehangen boven het boven einde van een soort van brits, waarop iets lag, dat met een wit laken van top tot teen overdekt was, en waarnaar Dave niet wilde kijken, al kostte het hem blijkbaar de grootste krachtinspanning om er zijn blikken van af te wenden.

Voor het overige stond er in het kale, doodsche vertrek niets anders dan een withouten tafel en aan weerskanten daarvan twee eenvoudige, matten stoelen.

Onder doodsche zwijgen wachtte men eenige oogenblikken, de deur ging weer open, en twee agenten voerden Ted binnen, die allesbehalve op zijn gemak scheen, dadelijk naar het witte ding op de brits keek, rilde, een schuwen blik op Dave wierp, en toen met gebogen hoofd een paar stappen in het keldervertrek deed.

De deur ging weer dicht.

De inspecteur wendde zich tot Ted, en vroeg met nadruk:

„Ook jij hebt zeker niets te maken met den moord op Jozeph Goldman, Ted?"

„Ik weet nergens van, mijnheer!" antwoordde de man op doffen toon, zonder op te zien.

„Agenten, breng hem hier!" beval de inspecteur.

De twee beambten voerden Ted tot op een meter van de brits, en de inspecteur sloeg met een vlugge beweging het laken terug, terwijl hij tegelijkertijd de lamp boven het hoofdeinde aanknipte, die met een groenachtig licht begon te stralen.

Daar op de brits lag het lichaam van Goldman. Het wasbleek gelaat had een akeligen tint onder het groene licht. De neus was spits, de lippen waren ingevallen.

Ted begon heftig te beven, maar hij beet de lippen op elkaar en hield zich goed.

De inspecteur keek hem strak aan, wees op het bewegingloze lichaam, en vroeg streng:

„Ken je dien man, Ted?"

„Neen, mijnheer, ik heb hem nooit gezien!" stotterde Ted, wiens gelaat van angst vertrokken was.

En toen gebeurde het vreeselijke!

De docde kwam langzaam overeind, terwijl hij tegelijkertijd het hoofd omwendde, de oogen openden zich, en een duidelijke, harde stem sprak de woorden:

„Dat lieg je Ted! Je kent mij! Je was gisteren in mijn huis. Jij en Dave. Zeg dat je het gedaan hebt — er helpt geen ontkennen meer!"

Ted was zoo heftig beginnen te sidderen, dat de agenten hem nauwelijks konden vasthouden.

En eensklaps, ten prooi aan doodsangst, wist hij zich los te rukken, wierp zich op den grond voor de brits, met zijn gebode handen op de steenen beukend, en krijschte:

„Het is waar! Wij hebben je willen vermoorden, Goldman! Maar niet ik deed het, dat zweer ik. Dave heeft je van achteren neergestoken — Dave is de schuldige."

De inspecteur wendde met een ruk het gelaat in de richting van Dave en vroeg toen:

„Spreekt hij de waarheid? Deed jij het?"

„Hij is een vervloekte stommeling," ant-

woordde Dave spottend, „en hij heeft nooit zijn mond kunnen houden. Ik zie wel dat ik er in zit. En nu de oude dief toch niet dood is, nu ik hem alleen maar flink heb geraakt naar het schijnt, zal ik maar bekennen. Wij waren er, het mes is van mij, we hadden willen gappen, omdat hij ons bestolen had, met dat meisje, dat wij bij hem moesten brengen, we hoorden stappen, we dachten, dat de politie kwam, en we zijn aan den haal gegaan voor we aan de brandkast toe waren. En nu weten jullie alles, en houdt nu maar op met de poppekasterij!”

„Wij zullen er inderdaad mee ophouden, Dave Mac Farlan!” sprak de gewaande doode met een geheel veranderde stem, en tegelijk sprong hij van de brits op, en rukte zich met een vlugge beweging de pruik van het hoofd, en het kleine, zwarte snorretje onder den neus weg.

„Ik ben je vriend Ben!” zeide hij rustig. „Herken je me nu wat beter?”

Dave was een ruwe kerel, aan wiens vingers bloed kleefde, maar dit was bijna meer dan hij verdragen kon. Hij werd lijkleek, nu hij den ganschen toelag doorzag.

Een oogenblik was het, alsof hij zich op Raffles had willen werpen, die de rol van den vermoorden speculant had vervuld. toen schopte hij woedend naar Ted, die als een levenloos vod op den grond lag, bijna ontzind van schrik en ontzetting, en zeide tandenknarsend:

„Vervloekt zal je zijn, wie je dan ook bent! Zeg het mij ineens maar — heb ik hem gemold?”

„Goldman is dood, Dave — en je zult je straf niet ontgaan!” zeide de inspecteur afgemeten. „Ik had toch niet gedacht dat wij dit middel nog zouden noodig hebben, om je te bewegen, je misdaad te bekennen! Brengt hem naar de cel, mannen, en ook zijn mede-

plichtige, die er misschien wat genadiger zal afkomen. Wat u betreft, mijnheer — ik moet u mijn compliment maken over de voortreffelijke wijze, waarmede u deze geheele comédie op touw hebt gezet.”

„Ik deed het om een onschuldige te redden, mijnheer!” antwoordde Raffles kortaf. „Kan ik hem aanstonds medenemen?”

„Op staanden voet! Er behoeven slechts eenige onbetekende formaliteiten te worden vervuld. Gij hebt ons een grooten dienst bewezen, mijnheer — en wij hopen later op uw getuigenis te mogen rekenen, al is de bekentenis van Ted natuurlijk ruimschoots voldoende, voor de bewijsvoering.”

„Misschien!” zeide Raffles met een raadselachtig glimlachje.

Anderhalf uur later ongeveer, trad Jack het vertrek binnen, waar de kleine Jenny woonde, en sloot het bevende meisje stom in zijn armen, terwijl hij haar lief gezichtje met kussen overdekte, en Raffles en Brand zich bescheiden op een afstand hielden.

Er volgde een tooneel van innige vreugde, van ontroerde dankbaarheid, waaraan Raffles zoo spoedig mogelijk een einde maakte met de woorden:

„Onze kleine rol is nog niet ten einde, kleine Jenny. Nu is het de beurt van je zusje Mary! Laar zij zich spoedig aankleeden — onze auto wacht beneden! Wij gaan nu aanstonds met haar naar een kundigen geneesheer — en gij moogt mij op mijn woord gelooven, dat gij haar binnen een maand terug zult hebben, volkomen genezen, normaal en gezond.”

En de blik, dien Raffles uit de oogen van Jenny en van haar half verlamde moeder trof, stelde hem ruimschoots schadeloos voor veel smart en teleurstelling in zijn heftig bewogen leven ondervonden.

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerdt, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijke liefhebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffte zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een prach aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Leidschegracht 72, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES:

